

مسیح حشوزاره می ترم ماه

● نشریه روزانه جشنواره تئاتر سوره ماه ● مهر ۱۳۹۳ ● شماره اول ●

کوششی برای دیده شدن جوانان

بدون شک بخش عظیمی از فعالان عرصه تئاتر کشورمان را جوانان تشکیل می دهند، کسانی که نخستین قدم هایشان را در عرصه نمایش برمی دارند...

۸

۱۳

نگاه متفاوت تئاتر بچه‌های مسجد

۱۴

امید دوباره هنرمندان تئاتر خیابانی

۲

از مهر تا مهر باتئاتر حوزه هنری

۵ نگاهی به نمایش «آی» بر سر دوراهی

۹ درباره نمایش «صبرا» «صبرا» روایت ادای یک نذر

۳ نگاهی نو و ویژه به تئاتر دفاع مقدس چند خط درباره نمایش «پل نو»

همه نکات و دانستنی‌های جشنواره تئاتر سورمه‌ماه

از مهر تا مهر با تئاتر حوزه هنری

حسین اسکندری

«هدف ما از همان آغاز، جشنواره‌ای تولیدمحور بود. یعنی منتخبی از تولیدات و اجراهای عمومی حوزه هنری در استان‌ها به جشنواره راه پیدا کنند. این نمایش‌ها ابتدا برای اجرای عمومی در تهران و استان‌ها آماده شده و بعد برای جشنواره آماده شده‌اند. ما برای این تولیدات محورهای حوزه هنری را در نظر گرفتیم و آنها شاخه‌های تئاتر دینی، انقلابی، دفاع مقدس و البته تئاتر اجتماعی مبتنی بر سبک زندگی هستند.» این‌ها گوشه‌ای از گفته‌های رحمت امینی در نشست رسانه‌ای بیست و سومین جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» بود.

جشنواره‌ای تولید محور

رحمت امینی با اشاره به هدف و رویکرد این جشنواره بیان کرد: هدف ما از همان آغاز، جشنواره‌ای تولید محور بود. یعنی منتخبی از تولیدات و اجراهای عمومی حوزه هنری در استان‌ها به جشنواره راه پیدا کنند. این نمایش‌ها ابتدا برای اجرای عمومی در تهران و استان‌ها آماده شده و بعد برای جشنواره آماده شده‌اند. ما برای این تولیدات محورهای حوزه هنری را در نظر گرفتیم و آنها شاخه‌های تئاتر دینی، انقلابی، دفاع مقدس و البته تئاتر اجتماعی مبتنی بر سبک زندگی هستند.

از مهر تا مهر

دبیر هنری بیست و سومین جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» با تأکید بر فرم در این اجراها تصریح کرد: در این نمایش‌ها فرم و محتوا هر ۲ با هم مدنظر ماست و نه اینکه تئاتری که فقط محتوا باشد. سال تئاتری حوزه هنری از مهر تا مهر است یعنی در مهرماه ما جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» را برگزار می‌کنیم و بعد از آن در طول یک سال این اجراها روی صحنه می‌روند.

بخش خیابانی به جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» بازگشت

وی در ادامه سخنانش با اشاره به بخش خیابانی این جشنواره بیان کرد: در ۳ سال حضور ما در حوزه هنری، بخش تئاتر

خیابانی به دلیل تکراری بودن و ضعیف بودن این شکل از تئاتر در اجراها، نمایش‌های خیابانی در جدول تئاتر جشنواره حضور نداشتند و بعد با تشکیل دفتر تئاتر کاربردی، امسال بعد از ۲ دوره، منتخبی از اجراهای خیابانی که می‌توان از آنها به عنوان نمونه مطلوب نام برد با مسئولیت‌امیر حسین شیعی در جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» حضور دارند.

تئاتر بچه‌های مسجد

دبیر هنری بیست و سومین جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» همچنین به حضور ۲ نمایش از دفتر تئاتر بچه‌های مسجد حوزه هنری اشاره و بیان کرد: این دفتر توسط کورش زارعی فعال شده و قرار است ۲ نمونه نمایشی از این دفتر که یکی از آنها با نام «راست پنجگاه» کاری از کرمانشاه است، حضور داشته باشند.

بخش تجربه‌های جوان

امینی از بخش جدیدی که امسال به جشنواره اضافه شده است یاد کرد و گفت: بخش «تجربه‌های جوان» امسال به جشنواره اضافه شده است و داوری آن بر عهده محمدرضا آزاد، فرهاد ارشاد و کیوان صباغ است که بیشترین تلاش این افراد در استان‌ها بوده است. این بخش تأکیدش روی استان هاست و همچنین رویکرد آن بیشتر بر سن و سال افراد مبتنی است.

تجلیل از چند چهره تئاتری

وی در پایان سخنانش عنوان کرد که امسال قرار است از چند چهره تئاتری حوزه هنری هم تجلیل شود و گفت: همچنین امسال دوباره از حضور عزت‌الله انتظامی بهره‌مند خواهیم شد و وی و سعید کشن فلاح به عنوان مشاوران عالی جشنواره حضور دارند و به دلیل کسالت در داوری آثار نمی‌توانند حضور داشته باشند. به گفته دبیر جشنواره تئاتر «سوره‌ماه»، در بخش جنبی جشنواره ۵ کارگاه آموزشی با حضور افرادی چون سعید اسدی، مهر داد رایانی مخصوص، محمدحسین ناصر بخت، پیام فروتن و آرزو افشار برگزار می‌شوند.

جشنواره‌های منطقه‌ای

در ادامه علی قربانی دبیر اجرایی بیست و سومین جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» نیز درباره کمبود بودجه این جشنواره عنوان کرد: بودجه این جشنواره فقط برای برگزاری همین جشنواره سراسری است اما ما با آن جشنواره‌های منطقه‌ای را هم برگزار کردیم این امر باعث رقابت گروه‌های جوان‌تر در جشنواره خواهد شد.

تعلق اجرای عمومی به همه گروه

وی با اشاره به امکان اجرای عمومی برای گروه‌ها یادآور شد: گروه‌هایی که در جشنواره حضور دارند، می‌توانند بعد از پایان جشنواره در یکی از تالارهای حوزه هنری اثر خود را در قالب اجرای عمومی روی صحنه ببرند. مدیر مرکز محافل و جشنواره‌های حوزه هنری با اشاره به بودجه جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» اعلام کرد: بودجه مرکز محافل و جشنواره‌های حوزه هنری از ۳ سال پیش تاکنون هیچ افزایشی نداشته با این حال کمک هزینه ما برای گروه‌های نمایشی رشد ۲ برابری را شاهد بوده است. امسال ما جمعاً ۱۲۴ میلیون تومان برای کمک هزینه‌ها و جوایز این دوره از جشنواره در نظر گرفته ایم.

تقدیر از مدیران استان‌ها

قربانی در ادامه با اشاره به دیگر حوزه‌های اجرایی جشنواره یادآور شد: بولتن‌های روزانه، تبلیغات تلویزیونی و بیلبوردهای شهری، تبلیغات ما برای جشنواره خواهند بود و ویژه برنامه‌ای هم از شبکه ۴ سیما از ۲۰ مهرماه در این راستا روی آنتن خواهد رفت. در اختتامیه برنامه نیز از مدیران استان‌ها که جشنواره‌های منطقه‌ای را برگزار کردند، تجلیل خواهد شد.

۳۲ نمایش و ۲۰۰ هنرمند

وی همچنین با برشمردن نمایش‌ها عنوان کرد: ۱۳ نمایش برگزیده جشنواره‌های منطقه‌ای، ۴ نمایش در بخش تجربه‌های جوان از شهرستان و یک نمایش در این بخش از تهران، ۵ نمایش از مرکز هنرهای نمایشی تهران، ۲ نمایش از دفتر بچه‌های مسجد در جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» حضور دارند. همچنین در بخش خیابانی نیز ۵ نمایش از شهرستان و ۲ نمایش از تهران به اجرا خواهند رسید و در مجموع جشنواره امسال میزبان ۳۲ نمایش و ۲۰۰ هنرمند خواهد بود.

جشنواره‌های پر خیر و برکت

رحمت امینی در ابتدای این نشست بیان کرد: بیست و سومین جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» بلافاصله بعد از عید غدیر برگزار می‌شود و من امیدوارم از این لحاظ جشنواره‌ای پر خیر و برکت باشد. با گذشت ۳ سال از حضور من در حوزه هنری نوعی هدف‌گذاری برای جشنواره تئاتر «سوره‌ماه» انجام شده که من برای آن از بهترین هنرمندان و دانشگاهیان و نخبگان کمک گرفته‌ام که می‌توان از محمدباقر قهرمانی، محمود عزیزی و حسین فرخی به عنوان اعضای شورای فکری مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری نام برد.

چند خط درباره نمایش «پل نو»

نگاهی نو و ویژه به تئاتر دفاع مقدس

میلاذ رفاقتی

پل نو، نمایشی دفاع مقدسی است، اما لطف کنید و ذهن خود را درست در همین نقطه نگه دارید و تمامی قضاوت‌ها و پیشینه‌های ذهنی خود را پاک کنید، «پل نو» نمایشی ای که مانند اسم خود، نکاهی نو و ویژه به تئاتر دفاع مقدس داشته است، جایی که عشق و محبت یک زن و مرد مطرح می‌شود و جنگ میان این دو فاصله می‌اندازد، بزمان شاهور دی با طرح مسئله ای به این شکل کانون بحران خود را از میدان اصلی جنگ، به درون خانواده‌ها و انسان‌ها می‌آورد، زن می‌خواهد مانع حضور همسرش در مناطق حساس جنگ شود.

در این نمایش ما با بسیاری از وجوه دفاع مقدس از جمله، جنگیدن، اسارت افراد و شهادت آنها روبرو هستیم، مسائلی که هر یک به تنهایی، خود می‌تواند دستمایه خلق یک اثر نمایشی مستقل شود، «خمیس» اسیر می‌شود و این خود ماجرا را پیچیده تر می‌کند، در ادامه ماجرا ما با صحنه‌های شکنجه خمیس و لو ندادن اطلاعات از سوی او روبرو می‌شویم، این مقاومت خمیس باعث شهادت او می‌شود. پس از به شهادت رسیدن خمیس در طول ماجرا، اینک ما با بخش دیگری از روایت کارگردان این اثر نمایشی روبرو می‌شویم، جایی که لیلا، بعد از شهادت خمیس و از دست دادنش با مشکلات روبرو می‌شود یکی از این مشکلات تغییر دید جامعه به زنی است که شوهرش شهید شده و او را از دست داده است، این دیدگاه جامعه به لیلا برای او از منظر روحی و ذهنی مشکلاتی بسیاری را پدید می‌آورد و این در خلال گفتگوهایش مشخص است، در ادامه ماجرای این نمایش لیلا تصمیم می‌گیرد با مهاجرت به خارج از ایران از شر این فاش‌های روحی و روانی خود را نجات دهد و به نوعی خود را از این وضعیت نجات دهد. پس از اقامت لیلا در یک کشور دیگر و مهاجر شدنش، خواهر خمیس به دیدار او می‌رود تا لیلا را مجاب کند که دست از زندگی در خارج از ایران بکشد و به وطن خود بازگردد اما لیلا مخالفت‌های شدید و زیادی با او می‌کند. خواهر خمیس با خواندن و نشان دادن وصیت نامه «شهید خمیس عبادی» به همسرش، باعث و بانی بازگشت دوباره لیلا به خاک ایران و موطن خودش می‌شود.

موسیقی زنده این نمایش با ترکیب سازهای ایرانی و غیر ایرانی، رنگ آوایی را برای این اثر نمایشی پدید آورده است که بدیع و تازه است و کارگردان تلاش دارد با بهره‌گیری از صدای خشن برخی سازهای غیر ایرانی، فضای ترس، وهم و جنگ را باز آفرینی کند

در این نمایش کارگردان با استفاده از لباس جنگی، به نوعی می‌خواهد در تمامی صحنه‌ها فضای جنگ و درگیری‌های پس از جنگ را به شیوه مخصوص به خود به مخاطب‌اش القا کند. شاید علاوه بر رنگ لباس‌های انتخاب شده توسط کارگردان، بتوان شکل و فرمت لباس‌ها را که از طراحی خاصی بهره می‌برد، به فضای کلی نمایش، کمک‌های شایانی انجام دهد. این نمایش با بهره‌گیری از شیوه رنالیستی اجرای خود، توانسته در ایجاد صمیمیت میان اثر نمایشی و مخاطب خود موفق عمل کند، در مقطعی از نمایش ما با صحنه‌هایی از وهم و خیال و صحنه‌های جهان‌دگری روبرو هستیم که این موضوع را می‌توان در تدابیر یک کارگردان جوان جستجو کرد. نپرداختن به موسیقی این اثر که اتفاقاً به صورت زنده و بر روی صحنه اجرا می‌شود، ظلم در حق کارگردانی و کل اثر نمایش «پل نو» است، اثری که به تمامی زوایای آن فکر شده است و برای هر گوشه آن تمهیدی اندیشیده شده است. موسیقی زنده این نمایش با ترکیب سازهای ایرانی و غیر ایرانی، رنگ آوایی را برای این اثر نمایشی پدید آورده است که بدیع و تازه است و کارگردان تلاش دارد با بهره‌گیری از صدای خشن برخی سازهای غیر ایرانی، فضای ترس، وهم و جنگ را باز آفرینی کند و در سوی دیگر با استفاده از سازبندی ایرانی و نواهای شرقی، صحنه‌های معنوی تر با بار احساساتی خود را در یک فرآیند هوشمند کارگردانی، تکمیل و به تماشاگر خود عرضه کند.

شاید این تجربه ترکیب سازبندی پیش از این نیز در بسیاری از آثار نمایشی دیده شده بود اما شیوه‌های تولید آوایی‌اش در این نمایش متفاوت است، و شاید این تمهیدی باشد از سوی کارگردان جوانی که می‌خواهد همه چیز را تجربه کند حتی موسیقی و نواهای ترکیبی نورا، کارگردان جوانی که علیرغم جوانی و شاید کم تجربه‌اش، قدم نخست خود را درست برداشته است و در بخش تجربه‌های جوان تجربه جوانی خود را به بوته نقد و آزمون گذاشته است و می‌توان برای این کارگردان جوان که دانشجوی رشته تئاتر نیز هست، آینده‌ای درخشان در تئاتر کشور متصور بود.

چند خط در باره اضافه شدن دوباره تئاتر خیابانی به جشنواره

امید دوباره هنرمندان تئاتر خیابانی به جشنواره تئاتر سور ماه

حسین اسکندری

برگزاری بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه اتفاقی است که بسیاری ماه‌ها در انتظارش بوده‌اند و البته برگزاری این مراسم امسال با خبرهای خوبی نیز همراه بود. زمانی که رحمت امینی؛ (دبیر هنری) این جشنواره در کنفرانس خبری، از بازگشت بخش تئاتر خیابانی به این جشنواره خبر داد. صحبت‌هایش بازتاب‌های فراوانی به همراه داشت. البته این را از یاد نبریم که رحمت امینی بارها در صحبت‌هایش از توجه ویژه به تئاتر خیابانی سخن گفته است و همیشه دغدغه پرداختن به این گونه نمایشی را داشته است.

حاضر، چندان مساعد نیست و باید در این باره به آسیب‌شناسی پرداخت. از این رو به دنبال الگوهای مناسبی بوده‌ایم تا در فرصتی مناسب به عنوان نمایش‌های خیابانی مورد تایید مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری، ارائه شوند. این بخشی از صحبت‌های او درباره چرایی بازگشت مجدد تئاتر خیابانی به این جشنواره است.

”

الگوهای مورد تایید

او در بخشی دیگر از صحبت‌هایش گفت: «شش نمایش مورد تایید را به عنوان مهمان به جشنواره دعوت کرده‌ایم تا به نوعی نمونه و الگوهای مورد تایید مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری - به لحاظ کیفیت و ساختار - معرفی شوند. این شش نمایش با حمایت حوزه هنری علاوه بر اجرا در جشنواره، اجرای عمومی نیز خواهند داشت.» اما قطعاً نمی‌توان فراموش کرد که تئاتر خیابانی ریشه‌ای چندین هزار ساله در فرهنگ این مرز بوم دارد و نه تنها نسل جوان علاقه مند به این حوزه، بلکه گذشتگان ما نیز از دیدن تئاترهای خیابانی که فی‌نفسه ارتباط بی‌واسطه‌تر و تنگاتنگی با مخاطبش داشته است استقبال می‌کرده‌اند و گونه‌ای از تئاتر است که همواره مشتاقان خاص خودش را دارد. نمایشی که طی سالیان چهار فراز و فرودهای بسیاری شد و بسیاری از پیشکسوتان این عرصه، در صحبت‌هایشان درخواست توجه بیشتر به این گونه نمایشی را دارند.

از تئاتر در اجراها، نمایش‌های خیابانی در جدول تئاتر جشنواره حضور نداشتند و بعد با تشکیل دفتر تئاتر کاربردی، امسال بعد از دو دوره، منتخبی از اجراهای خیابانی که می‌توان از آنها به عنوان نمونه مطلوب نام برد با مسئولیت امیر حسین شفیعی در جشنواره تئاتر سور ماه حضور دارند. همچنین دو نمایش از دفتر تئاتر بچه‌های مسجد حوزه خواهیم داشت. این دفتر توسط کورش زارعی فعال شده و قرار است دو نمونه نمایشی از این دفتر که یکی از آنها با نام «راست پنجگاه» کاری از کرمانشاه است، حضور داشته باشند.»

جشنواره‌ای استاندارد

اما همانطور که امینی در صحبت‌هایش به آن اشاره کرد، مهم‌ترین موضوعی که باعث شد طی سه سال گذشته، بخش تئاتر خیابانی از فهرست آثار حاضر در این جشنواره حذف شود، کیفیت نامطلوب آثار بوده است و قطعاً در این شرایط مناسب‌ترین تصمیم، نبود این بخش در کلیت جشنواره‌ای است که همیشه سعی در ارائه جشنواره‌ای استاندارد و قابل قبول دارد. همان طور که امیر حسین شفیعی، (مدیر دفتر تئاتر خیابانی مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری) در صحبت‌هایش به آن اشاره کرده است: «مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری همواره به دنبال رفع آسیب‌های تئاتر خیابانی بوده؛ چرا که معتقد است وضعیت تئاتر خیابانی در حال

بازگشت تئاتر خیابانی به جشنواره تئاتر سور ماه قطعاً اتفاقی است که بسیاری منتظر آن بودند و می‌تواند شوق بیشتری برای علاقه‌مندان این رشته برای شرکت در این بخش به همراه داشته باشد.

امینی که برای سومین سال متوالی دبیر هنری این جشنواره را بر عهده دارد، در این نشست خبری، گفت: «هدف ما از همان آغاز، جشنواره‌ای تولیدمحور بود. یعنی منتخبی از تولیدات و اجراهای عمومی حوزه هنری در استان‌ها به جشنواره راه پیدا کنند. این نمایش‌ها ابتدا برای اجرای عمومی در تهران و استان‌ها آماده شده و بعد برای جشنواره آماده شده‌اند. ما برای این تولیدات محورهای حوزه هنری را در نظر گرفتیم و آنها شاخه‌های تئاتر دینی، انقلابی، دفاع مقدس و البته تئاتر اجتماعی مبتنی بر سبک زندگی هستند.»

او ادامه داد: «در این نمایش‌ها فرم و محتوا در کنار هم قرار گرفته‌اند و از ابتدا هم ما این نظر را داشته‌ایم و آن را پیاده کرده‌ایم. این امر را نیز در نظر بگیرد که سال تئاتری حوزه هنری از مهر تا مهر است یعنی در مهر ماه، ما جشنواره تئاتر سور ماه را برگزار می‌کنیم و بعد از آن در طول یک سال این اجراهای عمومی صحنه می‌روند.»

او صحبت‌هایش را درباره اضافه شدن بخش تئاتر خیابانی اینطور ادامه داد: «در سه سال حضور من در حوزه هنری، بخش تئاتر خیابانی به دلیل تکراری بودن و ضعیف بودن این شکل

مهم‌ترین موضوعی که باعث شد طی سه سال گذشته، بخش تئاتر خیابانی از فهرست آثار حاضر در این جشنواره حذف شود، کیفیت نامطلوب آثار بوده است و قطعاً در این شرایط مناسب‌ترین تصمیم، نبود این بخش در کلیت جشنواره‌ای است که همیشه سعی در ارائه جشنواره‌ای استاندارد و قابل قبول دارد. همان طور که امیر حسین شفیعی، در صحبت‌هایش به آن اشاره کرده است: «مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری همواره به دنبال رفع آسیب‌های تئاتر خیابانی بوده؛ چرا که معتقد است وضعیت تئاتر خیابانی در حال حاضر، چندان مساعد نیست و باید در این باره به آسیب‌شناسی پرداخت.

”

تقویت جریان تئاتر خیابانی با شناسایی ظرفیت گروه‌ها

تئاتر خیابانی رفته رفته شمایل دیگری به خود گرفته است، آسیب‌شناسی این موضوع که چرا در سال‌های اخیر بخش تئاتر خیابانی ما در جشنواره‌های موضوعی و غیره چرا دستخوش تغییر و افت کیفیت شده است مجال دیگری را می‌طلبد. اما قطعاً یکی از راه‌هایی که می‌توان جریان اصلی تئاتر خیابانی را تقویت کرد، شناسایی گروه‌ها و یا آثاری است که از حد انتظار فراتر ظاهر می‌شوند و می‌توانند کیفیت مطلوب حضور در جشنواره‌ای این چنینی را داشته باشند.

نگاهی به نمایش «آی»

بر سر دوراهی

سید جواد قوامی

آی داستان دختری زیبا از ایل تر کمن است که عاشقان بسیاری برای خواستگاری وی اقدام می‌کنند و هر عاشقی که برای خواستگاری پیش قدم می‌شود توسط دیگر خواستگاران زخمی یا کشته می‌شود، این کشتار و جنگ‌های درون روستایی مردم روستا را به این چاره‌جویی می‌اندازد که با تدوام وضعیت موجود و جنگی که داریم در بین خواستگاران اتفاق می‌افتد، آرامشی برای آنها نیست و باید به این وضعیت خاتمه دهند، پس به سوی «آی» می‌روند و از او می‌خواهند که تکلیف این وضعیت نابسامان موجود را روشن کند که این روشن کردن در گروه دو انتخاب است، دو انتخابی که «آی» را بر سر یک دوراهی سخت قرار می‌دهد، دختر در وضعیت موجود باید یا یکی از خواستگاران را به همسری برگزیند یا باید از روستا برود. در این میان کدخدای دهکده از این وضعیت سو استفاده می‌کند و خود به خواستگاری دختر می‌رود، «آی» شرطی برای کدخدای می‌گذارد که بسیار مهم است و شرایط کل نمایش را تغییر می‌دهد و مخاطب را با چالشی نوینی مواجه می‌کند، جایی که کدخدا باید به جنگ فردی به نام «یامین» برود، گفته می‌شود که او نامزد قبلی «آی» را کشته است و کدخدا باید این انتقام را بیستاند تا بتواند به دختر را به همسری خود برگزیند. در ادامه فردی به نام «وحشی» خود را «یامین» معرفی می‌کند و توسط «آی» کشته می‌شود.

تعویض صحنه‌های نمایش ما ر دیپای این استفاده‌ها را مشاهده می‌کنیم، حتی استفاده از تکنیک‌های فاصله گذاری که نه به شیوه پرشت نزدیک است و نه صرفاً فاصله گذاری نمایش ایرانی است که شاید در متن به آن اشاره‌ای نشده باشد و بتوان آن را از جنس تمهیدات کارگردانی عبدالرضا شیبانی دانست.

موسیقی این نمایش از دو بخش تشکیل شده است، بخش نخست آن را «حامد حبیب زاده» با استفاده از تکنیک‌های الکترونیکی ساخته و بخشی از آنرا به صورت نوازندگی اجرا می‌کند و در بخش دیگر این بازیگران حاضر بر صحنه نمایش هستند که با بهره‌گیری از یک «دوتار تر کمن» قطعات و نواهایی را بر صحنه اجرا می‌کنند. البته نباید از این نکته به سادگی گذشت که بخشی از اصوات و موسیقی که با بهره‌گیری از بدن بازیگران بر صحنه تولید می‌شود که هر چند کوچک در نوع خود تازه و بدیع است.

کارگردان نمایش با بهره‌گیری از شکل و شیوه نمایش ایرانی، اجرایی نسبتاً مدرن را به صحنه آورده است و تلاش دارد تا ذائقه مخاطب خود را اندکی تغییر دهد، در جریان امروز تئاتر لزوم چنین تدابیری برای طراحی، تولید و به صحنه بردن یک اثر نمایشی، برای مخاطب امروزی، امری ضروری و اجتناب‌ناپذیر است؛ زیرا در فرآیند سرعت اطلاعاتی امروز دیگر مخاطب هوشمند و آگاهانه نمی‌توان با همان شیوه‌های قدیمی و استفاده شده به سالن‌های نمایش فراخواند و برای او پرسشگری را مطرح کرد که او به آن فکر کند و پیروسه آگاهی بخشی از طریق تئاتر تکمیل گردد. کارگردان نمایش با بهره‌گیری از قابلیت‌های دراماتیک رفتاری ایل تر کمن یک نمایش امروزی را به تماشاگر خود عرضه می‌کند. در بسیاری از لحظات این نمایش ما استفاده به‌جا، مناسب و فکر شده از تکنیک‌های نمایش سنتی - ایرانی را می‌بینیم که باعث غنای محتوایی در روند اجرای اثر می‌شود به طور مثال در

طراحی صحنه نمایش «آی» از یک فضای خالی و یک پارچه تر کمنی تشکیل شده است، این انتخاب فضای خالی را می‌توان از آن جهت بررسی کرد که کارگردان قصد دارد با خالی کردن فضا، هر گونه هیجان کاذب و تزئینات اضافی را از فضا بگیرد و حذف کند، این تغییرات سبب می‌شود خط اصلی نمایش که در عین روایت روان و ساده، پیچیدگی‌های خاص خود را نیز دارد به مخاطب به شکل درستی منتقل شود و در عین حال با استفاده از پارچه تر کمنی فضایی که نمایش در آن رخ می‌دهد نیز مشخص تر می‌شود. می‌توان این گونه تمهید را حتی در طراحی لباس این نمایش نیز مشاهده کرد، لباس‌های این اثر نمایشی، کاملاً سیاه هستند که بر روی آن‌ها از المان‌ها، نشانه‌ها و نقش‌های تر کمنی بهره گرفته شده است. استفاده از «دون» که (لباس قرمز بلند تر کمنی) مخصوص مردان است و دو کلاه تر کمنی در این نمایش، علاوه بر تاکید منطقه رخداده نمایش، به طور مداوم در تغییر نقش افراد نیز کمک شایان توجهی می‌کند. از نکات بسیار جالب این نمایش، استفاده از بدنه اصلی یک «دوتار» و یک «کلاه تر کمنی» در ساختن یک عروسک ساده است که برای این خلاقیت و دیگر تمهیدات بکر کارگردانی باید به کارگردان نمایش «آی» یک خسته نباشد و خداقوت گفت.

کارگردان نمایش با بهره‌گیری از شکل و شیوه نمایش ایرانی، اجرایی نسبتاً مدرن را به صحنه آورده است و تلاش دارد تا ذائقه مخاطب خود را اندکی تغییر دهد.

اکبر عبدلی

یادداشتی بر نمایش «انتظار عصر یوسف»

فلسفه انتظار باستانی ساده و شیوا

«انتظار عصر یوسف» نمایشی خیابانی با پرداختی معنوی - مذهبی است که به روایت زندگی مادری می پردازد که سال های بسیاری است که در انتظار بازگشت پسر شهیدش است، او شهادت پسرش را باور ندارد. مرتضی اسدی مرام در کسوت نویسنده گی و کارگردانی در این نمایش به فلسفه انتظار می پردازد و نگاهی نو با قالبی نو برای مفهوم انتظار قابل شده است.

در مقام یک عنصر آموزشی بلکه یک عنصر یادآوری کننده، برای یادآوری مفهومی به نام انتظار را که شاید غبار فراموشی بر روی آن کشیده شده باشد و نه یک مخاطب با فراغ بال بلکه برای مخاطب پر مشغله امروز که در یای مشکلات و معضلت خود غرق است و فرصتی برای اندیشیدن و دقیق شدن در مسیر روحی، درونی و معنوی خود ندارد. وی قصد دارد به این نکته برسد که اگر چه انتظار یک مفهوم اهورایی و متعالی است، اما می تواند در تمامی شئون و لحظه های زندگی یک فرد و جامعه، حتی در دنیای مدرن و پرسرعت امروز لحاظ شود و به آن پرداخته شود پرداختی سریع، تازه و آگاهانه و هر یک از افراد مختلف جامعه به زعم، شیوه و دیدگاه خود نسبت به این مسله به یک شهود نسبی برسند. بسیاری از افراد مخاطب نمایش به مانند نگارنده این سطور به ابعاد مختلف مطرح شده در این نمایش فکر می کنند و این آغاز راهی است که اسدی مرام آن را پیش پای ما می گذارد. در نهایت این ما هستیم که بنا بر شیوه ذهنی و فکری خود اقدام به پالایش روحی خود و باز پرداخت اطلاعات ذهنی خود از مفاهیم دفاع مقدس، انتظار و شهادت پردازیم.

شکل اجرایی این متن در قالب یک نمایش خیابانی این فایده را دارد که حتی بی تفاوت ترین انسان ها را نیز می توان برای چند دقیقه وادار کرد، بدون نشستن، در یک فضای باز و به صورت ایستاده علاوه بر شنیدن یک قصه، که می تواند ما به ازای بسیاری نیز در جامعه داشته باشد، با خود فکر کند که به چه میزان به مسایل گذشته کشور خود از جمله جنگ، فقدان فرزندان و مسله همیشگی انتظار و منتظران فکر کرده است و تا چه میزان توانسته است در این مسیر گام بردارد؟ سوال هایی که هر یک خود می تواند یکی از کوچک ترین نتایج بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه برای جامعه ایرانی باشد.

”

اسدی مرام با پرداختن به فلسفه و مساله انتظار در قالب یک داستان ساده تلاش دارد تا با ساده کردن مسایل و پدید آوردن راه های ارتباطی سهل تر، فضای ذهنی مخاطب را برای درک کامل یک مفهوم پیچیده آماده سازد.

“

نمایش «انتظار عصر یوسف» با انتخاب یک تم اصلی دفاع مقدس در خلال اجرای خود به مسائل مذهبی نیز می پردازد، مادر شهیدی که شهادت فرزند خود را باور نکرده است و هر گاه که خبری از بازگشت شهیدی گمنان یا جبهه می شوند برای گرفتن یک خبر جدید از پسرش می شناید. کارگردان این نمایش که متن آن را نیز نگاشته است، نگاه روابط شناختی به موضوع دفاع مقدس است، رابطه نگرانی مادر، شهادت فرزند و بازگشت پسر شهید یا خبری از او در یک سوی ماجرا است و از سوی دیگر نوع رابطه مادر شهید با افراد مختلف جامعه از جمله مسئولان است. بازی خوب بازیگران این نمایش بسیار خوب از کار در آمده است که این نکته را می توان به حساب تجربه، تسلط بازیگران این نمایش و دقت کارگردان در طراحی اجرا و کارگردانی خود گذاشت، بر کسی پوشیده نیست که علیرغم دست کم گرفتن و به چشم نیامدن زحمات فعالان عرصه تئاتر خیابانی، این گونه از نمایش که با مخاطبان ارتباطی نفس به نفس و رو در رو دارد، تا چه میزان سخت و پرهزمت است. نمایش خیابانی که با عامه مردم جامعه در ارتباط است و اتفاقاً توانسته است آنها را به سوی هنر تئاتر جلب کند، پلی مناسب برای رساندن پیام و مفاهیم مورد نیاز جامعه، به خصوص مضامین معنوی - مذهبی است. در همین نمایش «انتظار عصر یوسف» ما شاهد گنجانده شدن مفاهیم دینی، دفاع مقدس و معنوی در بطن یک قصه اصلی هستیم که با تدبیر کارگردان توانسته شکلی دراماتیک به خود بگیرد و تمامی افکار و چشم های حاضران را به سمت خود بکشد.

اسدی مرام با پرداختن به فلسفه و مساله انتظار در قالب یک داستان ساده تلاش دارد تا با ساده کردن مسایل و پدید آوردن راه های ارتباطی سهل تر، فضای ذهنی مخاطب را برای درک کامل یک مفهوم پیچیده که گاه باید ساعت ها صرف تبیین و توضیح آن شود و نیاز به نگارش و تدوین کتب قطور و پر محتوا باشد، آماده سازد، آن هم نه

وحید نفر کارگردان نمایش «شب، ساعت ۸»:

نقد رفتارهای غلط اجتماعی

می بینید؟ سطح کیفی این جشنواره چگونه بوده است؟

این جشنواره، جزو با سابقه‌ترین و یکی از مهم‌ترین جشنواره‌های تئاتری سراسر کشور است. مهم‌ترین خصیصه اصلی این جشنواره توجه خاص و فکر شده به مسئله آثار و کارگردانان جوان است و به نوعی مسیر را برای آنها هموار کرده است. حضور آثاری با دیدگاه نقد رفتارهای غلط اجتماعی در چشم‌انداز

این جشنواره وجود دارد؛ به همین دلیل این اثر را برای جشنواره سورهماه آماده کرده‌ام. از سوی دیگر گروه‌های حرفه‌ای و نیمه حرفه‌ای تئاتر به علت فضای آرام، هنری و معنوی این جشنواره تمایل زیادی برای حضور در آن دارند که خود امری بسیار مهم است.

در باره اضافه شدن سالن‌های تازه ای به مجموعه تالارهای میزبان جشنواره تئاتر سورهماه چه نظری دارید؟

در هر جشنواره تئاتری، تنوع و تعدد سالن بستگی به نوع آثار و استقبال

تماشاگران دارد. با درایت مسئولان برگزاری جشنواره و با توجه به شکل اثر خودم، انتخاب خانه نمایش اداره تئاتر، یک انتخاب مناسب برای میزبانی آثار جشنواره است. در کنار اضافه شدن سالن‌های میزبان، باید به تعدد اجرای آثار نیز توجه شود. بسیاری از گروه‌های شهرستان پیش از این اجرا خود را در شهرستان‌ها انجام داده‌اند و به شکلی آزمون و خطای خود را انجام داده‌اند اما گروه‌های تهرانی با توجه به اینکه تماشاگران زیادی از آن استقبال می‌کنند، باید تعدد اجرا داشته باشند تا بتوان به تماشاگران فرصت تماشای آثار داده شود.

وحید نفر کارگردان نمایش «شب، ساعت ۸» است که در اولین روز جشنواره بیست و سوم تئاتر سورهماه و در خانه نمایش به روی صحنه رفت. این نمایش که در روز سه شنبه ۲۲ مهر ۱۳۹۳ دو اجرا در ساعت‌های ۱۵:۳۰ و ۱۸ داشت، از تهران در جشنواره شرکت کرده بود. در ادامه گفت و گو با نفر را خواهید خواند.

به عنوان سوال اول اجازه دهید نگاهی به خود نمایش «شب، ساعت ۸» داشته باشیم. اگر ممکن است مقداری راجع به نمایش توضیح دهید.

این نمایشنامه ماجرای خانواده‌ای را در مراسم شب هفتم مرگ پسر کوچک خانواده روایت می‌کند که تلاش می‌کنند دختری که سال‌ها از خانواده دور بوده است، به کانون خانواده باز گردانند و پدر خانواده را به انصراف از قصاص قاتل پسرش راضی کنند.

در اجرای این اثر نمایشی از چه شیوه‌ای استفاده شده است؟

شیوه هدایت و بازیگری در این اثر نمایشی به طور تمام رئالیستی است و تلاش شده با یک طراحی صحنه کمینه گرا و استریزه، عناصر اضافی و تزئینی از صحنه حذف شود و بازیگران تنها با وسایل و آکسسوار در تماس باشند که برای بازی بر روی صحنه قرار گرفته‌اند. این تفکر از آن جهت اجرایی شده است که اثر ما، یک نمایش بحران و موقعیت است و همه اجزای برای بازی بر روی صحنه قرار دارد؛ در مورد نورپردازی هم چنین تمهیدی اتفاق افتاده است و تلاش کرده ایم موود و فضای اصلی نمایش از طریق تلفیق و ترکیب نور، طراحی صحنه و سازه‌ها اجرا به مخاطب منتقل گردد.

شرکاد در جشنواره تئاتر سورهماه ماه را چگونه

گفتگو با کارگردان نمایش «آی»:

«آی»؛ قصه‌ای فولکلور با اجرایی مدرن

محلی و افسانه‌های قدیمی نزدیک است اما در مرحله اجرا برخوردی کاملاً مدرن داشته‌ایم.

فکر می‌کنید نمایش تان برای کدام طیف از مخاطبان جذاب تر باشد؟

باتوجه به فضای بومی نمایش نگران جذب مخاطب بودیم و مدام به این فکر می‌کردیم که آیا نمایش این قابلیت را دارد که همه بتوانند با قصه آن و فضای متفاوتش ارتباط برقرار کنند یا نه؟ این نگرانی در ذهن همه عوامل بود تا زمانی که در مرحله تمرین‌های نهایی از افراد مختلف در رده‌های سنی متفاوت برای دیدن تمرین تئاتر مان دعوت کردیم. در این افراد از صاحب نظران در زمینه نمایش تا افرادی که اهل دیدن نمایش نیستند وجود داشت و جالب اینکه همگی با داستان همراه می‌شدند و خوشبختانه کار را دوست داشتند. از این جهت باید بگویم فکر می‌کنم همه می‌توانند مخاطب نمایش ما باشند و با آن ارتباط برقرار کنند و از تماشای قصه آن لذت ببرند.

با توجه به اینکه قصه فضا و حال و هوایی

بومی دارد و مربوط به مردم ترکمن است حتماً برای تان جالب خواهد بود این نمایش را در حضور اهالی ساکنان ترکمن اجرا کنید. آیا برنامه‌ای برای این کار دارید؟

بله قطعاً همینطور است. من اصالتاً اهل شهر گنبد هستم و با مردم ترکمن آشنایی دارم و برایم بسیار دوست داشتنی خواهد بود که این نمایش را در حضور اهالی آن منطقه اجرا کنم. برخی از بازیگران این کار نیز اصالتاً ترکمن هستند و تلاشمان را برای این کار خواهیم کرد و برنامه‌هایی برای اجرای نمایش در استان گلستان داریم که امیدواریم قطعی و محقق شود.

لطفاً در باره حال و هوای نمایش «آی» و محوریت موضوعی آن برایمان بگویید.

نمایش «آی» که در زبان ترکی به معنای ماه است روایتگر قصه‌ای است نشأت گرفته از تخیل نویسنده که از داستان‌ها و روایت‌ها و افسانه‌های ایل ترکمن نیز دور نیست و از بسیاری از آن‌ها بهره گرفته است. نویسنده این نمایش آقای محمد مساوات داستان نمایش «آی» را با اقتباس بسیار ظریفی از افسانه «گور اگلی» و در آمیختن آن با قوه تخیل خود نوشته است. «آی»

داستان دختری زیبا به همین نام سات از اهالی قوم بوکلای ترکمن که همه جوانان روستا عاشق وی هستند و هر کدام که این عشق و علاقه را ابراز می‌کنند از طرف دیگر عشاق اذیت می‌شوند و مورد حسادت قرار می‌گیرند به نحوی که حتی کشته و زخمی می‌شوند. بنابراین حضور آی در روستا باعث آشوب می‌شود و در نهایت اهالی تصمیم می‌گیرند این بانوی جوان یا هر چه زودتر ازدواج کند و یا روستای زادگاهش را ترک کند تا اینکه کدخدای روستا از موقعیت به وجود آمده سواستفاده می‌کند و از آی برای خود خواستگاری می‌کند و در ادامه داستان

ماجراهای پیچیده و جذاب دیگری نیز رخ می‌دهد. مثلاً کاراکتری به نام وحشی وارد روند قصه می‌شود که کسی وی را نمی‌شناسد یا آی در بخش‌هایی از داستان به دنبال فردی به نام یابین می‌گردد و مخاطب نمی‌داند هدف وی از این جستجو چیست.

قصه نمایش بسیار به داستان‌های فولکلور نزدیک است و حضور قصه‌هایی برگرفته از افسانه‌های محلی در تئاتر باعث خرسندی است. آیا در مرحله اجرایی به اصول سنتی یا بینه‌ها توجه دارید؟

همانطور که گفتید فضای نمایش بسیار به قصه‌های

هر آنچه که باید در باره بخش تجربه های «جوان» دانست

جشنواره تئاتر سوره ماه؛ کوششی برای دیده شدن جوانان

سجاد میرآبادی

بدون شک بخش عظیمی از فعالان عرصه تئاتر کشورمان را جوانان تشکیل می دهند، کسانی که نخستین قدم هایشان را در عرصه نمایش برمی دارند و با انگیزه سعی دارند تا مسیرهایی که می توانند آنها را به جریان حرفه ای تئاتر هدایت کند را طی کنند و یا جوانهایی که پس از چند تجربه موفق، دیگر نام و اعتباری در جامعه تئاتری کشور محسوب می شوند و سعی می کنند تا با نگاهی متفاوت این عرصه را دنبال کنند.

جشنواره تئاتر سوره ماه، قطعاً یکی از جشنواره هایی است که انگیزه بسیاری برای شرکت در آن به چشم می خورد و طیف عظیمی از شرکت کنندگان را جوانها تشکیل می دهند. جشنواره ای که اصول و مبنای آن احترام و حمایت از جوان ها را سرلوحه کارش قرار داده است و سعی دارد با حمایت بیشتر از آنها مسیر پیشرفت شان را هموارتر کند. با جست و جو در دوره های پیشین برگزاری این جشنواره نیز می توان به راحتی این جوان گرایی را در برگزاری جشنواره دید و حتی کسانی که در این جشنواره دیده شده اند و جوایزی را به خود اختصاص داده اند.

رحمت امینی (دیپلومی جشنواره) در بخشی از صحبت هایش در نشست خبری برگزاری این جشنواره، با اشاره به راه اندازی بخش جدید به عنوان «تجربه های جوان» گفت: «بخش «تجربه های جوان» امسال به جشنواره اضافه شده است و داوری آن بر عهده محمدرضا آزاد، فرهاد ارشاد و کیوان صباغ است که بیشترین تلاشی این افراد در استان ها بوده است. این بخش تأکیدش روی استان هاست و همچنین رویکرد آن بیشتر بر سن و سال افراد مبتنی است.»

محمدرضا آزاد، کیوان صباغ و فرهاد ارشاد نیز برای ارزیابی آثار بخش تجربه های جوان این دوره از جشنواره انتخاب شدند. حسین یار سایی نیز در یکی از گفتگوهای خود به تأثیر برگزاری این جشنواره در روند شکل گیری و هدایت جوان ها صحبت کرده است و می گوید: «سوره ماه به دنبال کشف استعدادها و معرفی چهره های جوان و مستعد بوده و این مأموریت در حوزه هنری در حال شکل گیری است.»

او ادامه داد: «به نظر می رسد جشنواره تئاتر سوره ماه در کنار تولیدات نمایشی، باید به طور جدی فضاهای آموزشی و کارگاهی داشته باشد و این مسیر را دنبال کند. ما با نسلی روبه رو هستیم که اهل مطالعه و ذوق است و سوره ماه می تواند از این ظرفیت استفاده نموده و گستره مضامین و مفاهیم خودش را بازتر ببیند.»

پارسایی افزود: «این طور نبینیم که چون گروه ها جوان هستند و قرار است تجربه ای جوان شکل بگیرد، آن ها را دست کم بگیریم. هنرمندان جوان قبل از این که به نمایش و نگارش برسند باید در کارگاه های آموزشی طرح ها و ایده هایشان مورد ارزیابی قرار گیرد و ماحصل آنچه به صحنه می آید یک کار آموزشی - پژوهشی باشد. اگر استعدادهای جوان در فرایند نگارش و تولید، آموزش ببینند می توانند آموزه های خودشان را با اطمینان به مخاطب عرضه کنند. فکر می کنم با چنین چشم اندازی می توان امیدوار بود که در آینده شاهد نسلی نو، خلاق و شکوفادر عرصه هنرهای نمایشی باشیم و انشاءالله سوره ماه برکتی برای جریان تئاتر حرفه ای کشور باشد.»

پارسایی در صحبت هایش به نکته دیگری در ارتباط با تشویق جوان ها و حضورشان در چنین عرصه های اشاره می کند و می گوید: «به نظرم جشنواره تئاتر سوره ماه دارد فرصتی را فراهم می کند تا بدیع، خلاق و جوان حرکت کنیم. این جوانی همیشه به معنای خام بودن و تجربه کردن نیست، در واقع به معنای روزنه هایی است که در کنار هم می توانند موفق و موثر باشند و فکر می کنم این مأموریت جدید سوره ماه آغاز شده است.»

شکل گیری بخشی به نام «تجربه های جوان» عرصه خوبی برای شناخت ظرفیت های نسل جوان کشورمان در حوزه نمایش است. عرصه ای که بیش از پیش به حضور جوانان با انگیزه نیاز دارد و چه چیز بهتر از اینکه در جشنواره ای که در بخش های مختلف سعی در حمایت از جوانها دارد، چنین بخشی را مستقل از دیگر بخش ها در دستور کارش قرار داده است تا جوانهایی از سراسر کشور آثارشان را ارائه کنند و از این میان قطعاً کسانی که استعدادی در این زمینه دارند به جامعه هنری، شناسانده شود و مسیر پیشرفتشان هموارتر شود. طی چند سال گذشته صاحب نظران و پیشکسوتان عرصه نمایش از جوان گرایی در این حرفه صحبت کرده اند. اینکه جوان هایی در تئاتر امروز کشورمان نفس می کشند و کار می

کنند که روح تازه ای به عرصه نمایش کشور دمیده اند و اگر امکاناتی در اختیار آنها قرار گیرد، می توانند بیشتر خلاقیت هایشان را بروز دهند و آثار درخشان تری خلق کنند. جوانهایی که شاید ماهها به سختی کاری را تمرین می کنند به این امید که روزی تماشاگرانی داشته باشند و محل اجرایی. حالا این اتفاق در سطح برگزاری جشنواره ای رخ داده است. حالا می توان از سراسر کشور شاهد حضور جوانهایی بود که می کوشند گوی سبقت را از هم برابند و در این جشنواره بهتر دیده شوند. مسیری که به همت برگزار کنندگان این جشنواره می توان به آینده بهتری برای آنها فکر کرد. چرا که قطعاً تلاش هایشان دیده خواهد شد.

زمان آرکمان، که با نمایش «سوفیای من» در بیست و سومین جشنواره تئاتر سوره ماه در بخش تجربه های جوان حضور دارد، نیز در گفتگویی به این بخش از جشنواره اشاره کرده است و می گوید: «ایده فوق العاده طراحی این بخش و جدا کردن آن از بخش اصلی باعث می شود، جوانان با استرس کمتری شوق حضور در این جشنواره برای کسب تجربه را داشته باشند. شاید اگر این اتفاق طراحی نمی شد، تا ۱۰ سال دیگر هم برای جوانان مسیر جدیدی جهت تولید و تجربه اتفاق نمی افتاد و این باید جزو افتخارات حوزه هنری باشد.» او در بخش دیگری از صحبت هایش می گوید: «حوزه هنری باید به حمایت های خود ادامه دهد تا علاوه بر حفظ شرایط موجود، مسیرهای جدید ایجاد شود، مانند همین جشنواره تئاتر سوره ماه که یک رویداد بی نظیر در جریان جشنواره های تئاتر کشور است و بدون شک در آینده ای نه چندان دور نتیجه این سرمایه گذاری های حوزه هنری برای تمامی افراد جامعه مشخص و روشن می شود.»

شکل گیری بخشی به نام «تجربه های جوان» عرصه خوبی برای شناخت ظرفیت های نسل جوان کشورمان در حوزه نمایش است. عرصه ای که بیش از پیش به حضور جوانان با انگیزه نیاز دارد.

درباره نمایش «صبرا»

«صبرا» روایت ادای یک نذر

علی مردانی

«صبرا» را می‌توان جزو آن دسته از آثار معنوی ذکر کرد که با انتخاب یک خط اصلی قصه و اضافه کردن چند قصه دیگر به بدنه اصلی آن، یک مجموعه فرهنگی پر محتوا از موضوعات دفاع مقدس، ارزش‌های والای دینی و ارتباط‌های صحیح انسانی را به مخاطب خود تقدیم می‌کند و به این طریق علاوه بر پرداخت توانان به چند موضوع معنوی-ارزشی و تأثیرگذاری بر قشرهای متفاوت و مختلف، تمامی آن‌ها را زیر یک چتر به نام «صبرا» گردآور و پیام‌های خود را متناسب با همان جامعه هدف مخاطبان ارائه دهد.

در موسیقی این نمایش که به صورت بازبخش و انتخابی است، تلفیق‌هایی صورت گرفته است که بتواند پاسخگوی نیازهای متن و اجرا باشد و از سویی بتواند فضا سازی مناسبی برای مخاطب خود مهیا سازد. استفاده از موسیقی فضای جنوب که نواهایی از سازهای جنوبی مانند «دهام»، «سنگ» و «نی انبون» را درون خود دارد و وظیفه دارد که علاوه بر تکمیل طراحی اثر، بازگو کننده اتفاقاتی باشد که در جنوب کشور روایت می‌شود، همان گونه استفاده از موسیقی خراسانی علاوه بر ایجاد یک فضای معنوی بازگو کننده اتفاقاتی است که در مشهد اتفاق می‌افتد. در طراحی صحنه نمایش «صبرا»، سعی شده است که فضای ما بین رنال و سورنال حفظ شود و به نوعی همه آن تمهیداتی که کارگردان نمایش برای کولاژ کردن تکنیک‌های نمایش اندیشیده است در طراحی صحنه آن نیز لحاظ شده است و قابل ملاحظه است. انسجامی که کارگردان اثر در طراحی بخش‌های مختلف خود از جمله طراحی موسیقی، صحنه و شکل کارگردانی اثر، به آنها دقت کرده است در طراحی لباس اثر نیز مشخص است، جایی که پدر، به عنوان یک فرد جنوبی که لباسش از یک داشاشه و چپیه تشکیل شده است، بخشی از فضا سازی نمایش را برای مخاطب خود آسان تر می‌کند.

کارگردان نمایش «صبرا»، تلاش کرده است با بهره‌گیری از تکنیک شیوه‌های مختلف اجرای یک نمایش در جهت طراحی و خلق اثر نمایشی خود بهره‌بردار و به این طریق بتواند مفاهیم مورد نظر متن و دیدگاه‌های کارگردانی خود را به شیوه ای مدرن و نوین به مخاطب خود عرضه کند. این نمایش که از ترکیب شیوه‌های رئالیستی با رگه‌های سورنالیستی و اکسپرسیونیستی طراحی شده است، با استفاده به جای از آنها در موقعیت‌های مختلف نمایش، تماشاگر خود را نوازش می‌دهد، در قسمت‌هایی از اثر که شکل سورنالیستی و رویایی به خود می‌گیرد، کارگردان با طراحی حرکات فرم، توانسته است علاوه بر ایجاد یک شکاف در اما تیک میان صحنه‌های واقعی و غیر واقعی نمایش، روند رو به جلو نمایش و حل معمای اصلی نمایش را به طور همزمان مد نظر داشته باشد. جایی که در وهم، خیال و خواب‌های صبرا و میان صحنه‌های نمایش باز یگران فرم با اجرای حرکات فرم برای کشف معما کدهایی را به مخاطب خود انتقال می‌دهند و بازگو کننده فضای ذهنی از طریق فرم است.

«صبرا» روایتگر زندگی دختری به همین نام است که پیش از به دنیا آمدنش، پدر و مادرش از خرمشهر به شهر مقدس مشهد کوچ می‌کنند و او در این شهر به دنیا می‌آید، این دختر پس از تولد گرفتار یک بیماری سخت می‌شود و پدرش نذر می‌کند که در صورت بهبودی او، دخترش خادم زوار امام رضا (ع) در مشهد بشود، تا همین نقطه از نمایش کارگردان با هو شمندی خود و تکیه بر متن نمایش، هر دو موضوع جنگ و ارتباط‌های معنوی یا ارزش‌های دینی را مطرح کرده است. اینک بیست سال از ماجرا گذشته است و خانواده صبرا به خرمشهر بازگشته‌اند، پدر صبرا طی یک حادثه به شهادت می‌رسد، مادر صبرا نذر پدر را به او یادآوری می‌کند و دست به روایت چگونگی این نذر می‌زند، در خلال همین روایت مادر، صبرا خواب‌هایی می‌بیند که در میان این خواب و رویاها بین شهادت پدرش و ازدواج اجباری با پسرعمویش جابر، بنا بر زور، فشار و رسم و رسومات سنتی رابطه‌ای را کشف می‌کند که باعث می‌شود بتواند علاوه بر کشف علت شهادت پدر، بتواند نذر خود را ادا کند.

کارگردان نمایش «صبرا»، تلاش کرده است با بهره‌گیری از تکنیک شیوه‌های مختلف اجرای یک نمایش در جهت طراحی و خلق اثر نمایشی خود بهره‌بردار و به این طریق بتواند مفاهیم مورد نظر متن و دیدگاه‌های کارگردانی خود را به مخاطب خود عرضه کند.

«تولید محور بودن»: تفاوتی دیگر در برگزاری جشنواره‌ای تئاتر سور ماه

بهناز شیربانی

«برای سومین سال متوالی که به عنوان مدیر مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری و دبیر هنری جشنواره تئاتر سور ماه حضور دارم، روندی را با مشورت جمعی از دانشگاهیان و اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها که جزو شورای عالی مشورت در امور تئاتر مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری هستند، در پیش گرفتیم که فعالیت‌های بر پایه «جشنواره تولید محور» است و به طور مشخص بر این نکته تاکید دارد که اگر جشنواره‌ای طراحی و تولید می‌شود، منتخب اجراهای عمومی و تولیدات حوزه هنری در سراسر کشور است، در این حالت ابتدا یک اثر نمایشی اجرای عموم می‌رود و پس از جشنواره منطقه‌ای به جشنواره اصلی تئاتر سور ماه می‌رسند.» این جملات بخشی از صحبت‌های رحمت امینی (دبیر هنری بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه) است که در نشست خبری این جشنواره بازگو شد.

داشت. الهام چناتی، که با نامی «بچه‌های خاکستری» در بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه در بخش تجربه‌های جوان حضور دارد، در گفتگویی نظر جالبی درباره چگونگی برگزاری این جشنواره و کیفیتش دارد، او می‌گوید: «این جشنواره همیشه از کیفیت بالایی برخوردار بوده است و همواره آثار نمایشی خوبی در این جشنواره حضور داشته‌اند. این موضوع نیز به دلیل نوعی نگاه دقیق و آگاهانه مسئولان به مسئله برگزاری این جشنواره است. نگاه جشنواره تئاتر سور ماه همواره به آثار نو، بدیع و تازه است.» او در بخش دیگری از صحبت‌هایش می‌گوید: «این نهاد فرهنگی - هنری توانسته است جایگاه خود را جریان هنری کشور بشناسد و برای آن برنامه‌ریزی کند و با سایر نهادها همکاری نیز همکاری و رقابت سالم داشته باشد. این نهاد به جوانان کمک‌های شایانی توجهی می‌کند و به عنوان مثال برای حضور این نمایش از هیچ کمکی دریغ نکرده‌اند و به همین خاطر از تمامی مسئولان سیاستگذارم و امید دارم بتوانیم اجرای خوبی را در جشنواره سور ماه برای مخاطبان داشته باشیم.» اساساً نکته‌ای که معمولاً بعد از برگزاری هر جشنواره محل نقد و بررسی بیشتر دارد، کیفیت آثاری است که در جشنواره شرکت کرده‌اند، این که آیا این آثار در حد انتظار ظاهر شده‌اند یا خیر؟ و یا مدیران برگزاری جشنواره صرفاً به دنبال برگزاری جشنواره‌ای برای رفع تکلیف می‌گشتند یا حقیقتاً به دنبال ارتقای نام و کیفیت جشنواره بودند؟ اینها پرسش‌هایی است که شاید پیش از اتمام بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه بتوان ساده‌تر به آنها پاسخ داد و قضاوت را به انتهای جشنواره موکول کرد.

«او در بخشی از صحبت‌هایش تاکید کرد: «در مسیر تولیدات آثار نمایشی، همواره محورهای حوزه هنری مدنظر مقرر داشته است و بر این اساس تئاتر دینی، انقلابی، دفاع مقدس و نوعی تئاتر اجتماعی مبتنی بر سبک زندگی خانواده را تولید کرده ایم. ما به دنبال تئاتری نیستیم که فقط محتوای متناسب با اهداف ما داشته باشد، بلکه به دنبال فرم‌ها و شیوه‌های هنری نیز هستیم، اثر ضعیف هنری با محتوای خوب به جشنواره‌های ما راه نمی‌یابد و ما معتقد به شکل‌های صحیح و با اسلوب هستیم.» اهمیت جشنواره‌ای که تولید محور بودن را اساس کارش قرار می‌دهد، جای بحث و گفتگوی بسیاری دارد. چرا که اساساً در چنین رویکردی می‌تواند در درجه اول کیفیت آثار جشنواره را ارتقا دهد و تصمیم‌گیری را برای مدیران برگزارکننده جشنواره تسهیل می‌کند. در جشنواره‌های که طیف عظیمی از شرکت‌کنندگان آن کارگردانان و نویسندگان مطرح تئاتر کشورمان تشکیل می‌دهد، تولید محور بودن آثار برای شرکت در جشنواره یکی از نشانه‌هایی است که می‌تواند کیفیت مطلوب اثر را تضمین کند. چرا که پیش از حضور در جشنواره آثار مورد تحلیل و واکاوی قرار گرفته‌اند و به راحتی می‌توان انتظار نتیجه‌ی دیگری از آن

کوروش زارعی در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «برخی به کیفیت تئاتر استان‌ها خیلی خرده می‌گیرند. درست است که باید کیفیت آثار استان‌ها را تقا پیدا اما کشف و پدیده در سال، در کل مجموع جشنواره‌های تئاتر سور ماه - اعم از جشنواره‌های استانی و منطقه‌ای و سراسری - کافی است. با توجه به حضور امسال خود در جشنواره‌های مختلف تئاتر حوزه هنری به عنوان داور، استعدادهای خوبی دیده‌ام. به خصوص در رشته بازیگری، استعدادهای شگفتی در بین جوانان دیده می‌شوند. به طور مثال، در جشنواره تخصصی بازیگری «از ایده تا پدیده» که به همت حوزه هنری استان گیلان برگزار می‌شود، جوانان بسیار مستعدی دیدم که اگر جذب و حمایت شوند، حتماً آینده خوبی خواهند داشت اما باید در عرصه نمایشنامه‌نویسی، سرمایه‌گذاری بیشتری انجام شود.»

کوروش زارعی افزود: «اگر حوزه هنری خواهان تئاتری تاثیر گذار و همسو با اهداف خود است باید بیش از این، بر روی تئاتر استان‌ها سرمایه‌گذاری کند. اگر مانسبت به استعدادها کشف شده، انفعالی برخورد کنیم و نتوانیم در راستای خط مشی حوزه هنری جذبشان کنیم، راه به جایی نخواهیم برد.»

بی تردید این روند برگزاری نشانه‌های درخشانی در آینده خواهد داشت و تاثیرات این فکرها و تصمیم‌گیری‌ها، در بدنه تئاتر کشورمان به مرور بروز و ظهور پیدا خواهد کرد.

تولید محور بودن آثار از دیگر امتیازات برگزاری این جشنواره است و البته نگاه حمایتی این جشنواره از آثار می‌تواند برای جوان‌هایی که با به این عرصه می‌گذارند دلگرم‌کننده باشد. قطعاً تصمیم‌گیری کلان برگزاری این جشنواره‌ها از موانع و خطاهایی که مدیران خوش نام این جشنواره از چگونگی برگزاری جشنواره‌هایی دیگر و یا کاستی‌هایی که در دوران پیشین محل نقدی به نوع برگزاری در این جشنواره وارد بود، گرفته شده است. اما هر چه که هست اقدامات و تصمیم‌گیری‌های هوشمندانه‌ای که باعث شده است این جشنواره در عمل تفاوتی چشمگیر با دیگر جشنواره‌ها داشته باشد، مهم و ستودنی است. شاید بتوان گفت که در انتها به بخشی از صحبت‌های کوروش زارعی بازنگر و کارگردان تئاتر درباره برگزاری این جشنواره اشاره کنیم، او در گفتگویی درباره تاثیرات این جشنواره سخن گفته است: «در استان‌هایی که خبری از حمایت و جریان مستمر تئاتر نیست، جشنواره‌های تئاتر سور ماه اتفاق مناسبی محسوب می‌شود. برخی از مراکز استانی حوزه هنری که با توجه به توانایی خود، جشنواره استانی برگزار می‌کنند، کارشان قابل تحسین است اما به جز آن، جشنواره‌های منطقه‌ای تئاتر سور ماه فرصت خوبی برای گروه‌های شهرستانی فراهم می‌کند و امسال نیز دیدیم که جشنواره‌های منطقه‌ای با استقبال خوبی از سوی هنرمندان و شرکت‌کنندگان برگزار شد.»

تولید محور بودن آثار از دیگر امتیازات برگزاری این جشنواره است و البته نگاه حمایتی این جشنواره از آثار می‌تواند برای جوان‌هایی که به این عرصه می‌گذارند دلگرم‌کننده باشد.

گفتگو با کارگردان نمایش «انتظار عصر یوسف»

خانواده شهدا و فلسفه انتظار

لطفاً از داستان و حال و هوای نمایش «انتظار عصر یوسف» بفرمایید.

داستان نمایش «انتظار عصر یوسف» نگاهی به مقوله دفاع مقدس داشته و در آن حال و هوای آن را دارد. ماجرا درباره اتفاقات پس از ۸ سال دفاع مقدس و داستان درباره خانواده شهداست و این نمایش فلسفه انتظار را محوریت اصلی خود قرار داده است. قصه نمایش نیز در مورد مادر یک شهید است که شهادت فرزندش را باور ندارد و همچنان در انتظار بازگشت وی به سر می برد. وی همچنین هر بار که شهدای گمنام را برای خاکسپاری به شهر می آورد یا خبری از شهدا و جبهه می شنود برای گرفتن خبری از پسرش می شناید. نمایش ما در واقع نشان دهنده نوع ارتباط این مادر با مسئولین و مردم در جامعه است و تم کلی قصه نیز نگاه نگران مادی است که هنوز منتظر بازگشت فرزندش است و رفتن وی را باور ندارد.

با توجه به اینکه شما از اهالی تئاتر شهرستان کرمانشاه هستید و کار تئاتر در شهرستان ها نیز همواره با مشکل روبرو بوده چقدر برای رساندن نمایش تان به مرحله اجرا تلاش کردید؟

مادر بخش تئاتر خیابانی حضور داریم و متأسفانه در ایران تئاتر خیابانی خیلی جدی گرفته نمی شود و در شهرستان ها این وضعیت به مراتب سخت تر نیز می شود. نمایش خیابانی بسیار پر قدرت و تاثیر گذار است و با مخاطب به شکل مستقیم در ارتباط است و این نادیده انگاشتن بسیار ناراحت کننده است اما گروه ما سعی کرده در حوزه تئاتر خیابانی جدی و پر تلاش عمل کند ما تمرینات مستمری داشتیم و برای این نمایش نیز مدت زمان طولانی تمرین کردیم. همچنین از مشاوران دفتر تئاتر خیابانی حوزه هنری نیز بهره بردیم و امیدواریم این نگاه علمی در حوزه هنری همچنان تداوم داشته باشد.

فکر می کنید خیابانی بودن تئاتر «انتظار عصر یوسف» تا چه میزان بر جذب مخاطب مردمی و همچنین مخاطبان جشنواره

تئاتر سور ماه تاثیر گذار باشد؟

بسیار به جذب مخاطب امیدواریم. همه عوامل و اعضای گروه در زمینه اجرای تئاتر خیابانی با تجربه هستند و تمام این تجربه را پای این نمایش گذاشته اند مطمئن باشید تمام تلاشمان را خواهیم کرد که مخاطبان جشنواره تئاتر سور ماه از کارمان راضی باشند و انشالله به این نمایش ارتباط برقرار کنند. ما ترندها و نکته هایی برای جذب مخاطب نیز در کارمان در نظر گرفته ایم و امیدواریم در مرحله اجرا به نتیجه برسند.

چه مدت برای اجرای این نمایش زمان صرف کردید؟

متن این نمایش را از قبل در اختیار داشتیم و پیش از آنکه حوزه هنری کار را سفارش بدهد تمریناتی نیز داشتیم و زمانی که گروه مان برای بخش مهمان این جشنواره انتخاب شد حدود بیست جلسه دیگر هم کار را تمرین کردیم و در کنار تمرین از نظر کارشناسان حوزه هنری نیز بهره بردیم به این ترتیب که فیلم تمریناتمان را برای دفتر تهران ارسال کردیم و از پیشنهادات دوستان برای ارتقای سطح تئاتر مان استفاده کردیم.

فکر می کنید برای گروه و نمایش تان این موقعیت به وجود بیاید که نمایش را در خیابان های شهر خودتان کرمانشاه اجرا کنید؟

این یکی از بزرگ ترین آرزوهای گروه های تئاتری است که بتوانند کارشان را در شهر خودشان اجرا کنند. متأسفانه خیلی کم پیش می آید که تئاتر های جشنواره ای فرصت اجرا در شهرستان ها را پیدا کنند. من پیش از این در جشنواره تئاتر فجر نیز نمایش خیابانی داشته ام اما این موقعیت که آن نمایش را در شهر خودم اجرا کنم پیش نیامد. امیدواریم حوزه هنری و دفتر تئاتر خیابانی شرایطی را مهیا کنند که ما بتوانیم این نمایش را در شهر خودمان و برای مردم خودمان اجرا کنیم. هنر تئاتر برای عرضه به مخاطب است و جشنواره ها صرفاً فامانند اکسپوزن مصنوعی هستند و حکم هوای واقعی را برای نمایش ندارند.

همراه با صادق عاشور پور کارگردان نمایش «کاری باید کرد»

درباره زندگی شهید حسین فهمیده

صادق عاشور پور پس از بیست سال دیگر تئاتری را با حضور نوجوانان و در باره شهید حسین فهمیده کارگردانی کرده است. این نمایش «کاری باید کرد» نام دارد و به قلم عاشور پور و بر اساس داستانی از سید مهدی شجاعی نوشته شده است. این نمایش در بخش بچه های مسجد جشنواره سور ماه به نمایش در خواهد آمد.

در مورد حال و هوای قصه نمایش تان «کاری باید کرد» بفرمایید.

نمایش «کاری باید کرد» درباره زندگی شهید حسین فهمیده است و گروهی از بچه های یک مدرسه را در حال تمرین نمایش نشان می دهد. پس تئاتر «کاری باید کرد» یک نمایش در نمایش است. به دقتا همینطور است و کار پر است از فضاهای ایپیک، بخشی از نمایش که در زمان حال می گذرد. تئاتر است و بخش های فلاش بک همگی در فضاهای ایپیک می گذرند.

نمایش تان در کدام بخش از جشنواره سور ماه به نمایش در خواهد آمد؟

نمایش مادر بخش بچه های مسجد اجرا خواهد شد. البته بچه های مسجد در دی ماه جشنواره ای مستقل دارد اما دست اندر کاران جشنواره سور ماه اعلام کردند که غالب نمایش های بچه هانی مسجد آثار ضعیفی هستند ولی کار شما و کار گروه تئاتر کرمانشاه قوی بوده است و دلمان نیامد از این کارها در جشنواره سور ماه استفاده نکنیم و دوست داشتیم این کارها را در جشنواره عرضه کنیم تا گروه های دیگر با میزان کیفیت مورد نظر مان آشنا شوند و سطح مورد قبول نمایش های بچه های مسجد را ببینند و بسنجند.

چه مدت زمان برای آماده سازی این نمایش صرف کردید؟ من این نمایش را در سال ۸۰ بر اساس قصه ای از سید مهدی شجاعی که از دوستان خوبم هستند نوشتم. نگارش نمایشنامه حدود یکسال به طول انجامید و بارها مورد باز نویسی قرار گرفت تا به آنچه مورد نظر داشتیم رسید. در سال ۸۴ این نمایشنامه توسط انتشارات نیستان چاپ شد. از

بیست و سومین جشنواره سور ماه
(بچه های مسجد)

کاری باید کرد

کاری از: صادق عاشور پور

عشاوور کارگردان: آرش عاشور پور

مدیر تولید: جابر کریمی

زمان: ۲۳، ۲۴ مهر ماه

ساعت: ۱۹ عصر

مکان: سالن سور ماه حوزه هنری

نگاهی به نمایش «شب، ساعت ۸»

پاییز پدر سالار

امین موسوی

کارگردان نمایش با یک چینش غیر خطی که در در سینه‌ما به آن تدوین غیر خطی اطلاق می‌شود، قصد دارد مسئله را از دیدگاه افراد مختلف خانواده و بنا به روایت آنها به دست مخاطب برساند تا مخاطب بتواند یک موضوع را از چند وجه و دیدگاه ببیند. از سوی دیگر بنا به تمهیدی که بی‌شک در خود متن وجود دارد، اطلاعات ابتدا به صورت قطره‌ای و البته تا حدودی با توجه به روایت شخصیت‌ها از یک موضوع، به مخاطب عرضه می‌شود و در گام بعدی با همان تکنیک چیدمان غیر خطی روایت از دید فردی دیگری برای تماشاگر خود تعریف می‌کند و اینگونه تماشاگر گویی در مقابل یک منشور چند وجه در حال تماشا می‌شود. سوژه ثابت است و با هر چرخش این منشور، سوژه ثابت ما رنگ و جلوه دیگری به خود می‌گیرد. یکی دیگر از نقاط قوت این نمایش رامی توان در «بازی در سکوت»‌هایی که به اقتضای متن و با تدبیر کارگردان برای صحنه‌های مختلف استفاده کرده بود، جستجو کرد، جایی که سکوت یک بازیگر و ایجاد یک فرم در مایم و چهره بازیگر هزاران دیالوگ را به تماشاگر می‌رساند و یک فضای پیش‌انفجار را برای رخ دادن یک اتفاق بزرگ در سالن نمایش ه وجود می‌آورد، سکوت‌هایی که آرامش‌های قبل از طوفان بودند و زمینه‌سازی از سوی بازیگر برای باز کردن همان وجه مورد دیدگاه‌اش از یک سوژه ثابت و یکسان. امری که وحید نفر به خوبی از پس آن برآمده‌است و توانسته‌است صحنه بدون موسیقی خود را با سکوتی شبیه نواهی موسیقا جلا دهد و نگذارد تماشاگرش از رده خاطر گردد. وحید نفر در بین اثر نمایشی از موسیقی استفاده نکرده‌است و با بهره‌گیری از یک ریتم تند و استفاده در ماتیکی از «سکوت» فضای را پدید آورد که با فلسفه وجودی متن‌اش نه تنها تناقض ندارد بلکه مکمل آن است و متن را به زیور یک اجرای در دست‌آراسته‌است.

«شب، ساعت ۸» یک نمایش رئالیستی است که از یک روایت غیر خطی بهره می‌برد، در این نمایش خانواده‌ای به تصویر کشیده می‌شود که در متن یک واقعه یعنی فقدان و مرگ پسر خود به سر می‌برند، یکی از مهم‌ترین خصلت‌های یک این نمایش، گسست روایت در مقیاس متن و حوزه اجرا است، در ست در جایی که هر شخصیت کمابیش روایت‌های متفاوتی از یک واقعه ثابت و یکسان دارد. در این متن ما شاهد حضور کاراکتر پدر هستیم، پدری با شخصیتی خشک و مقاوم در مقابل تغییرات، تغییراتی که گاه نه از درون خانواده وی بلکه از تغییرات اجتماعی به سراغ افراد خانواده او می‌آید. پسر کوچک که اینک مشخص نیست خودش را به زیر اتوبوس انداخته یا اتوبوس به او زده‌است، با یک دختر ۱۷ ساله عقد کرده‌است و اینک از او یک بچه به یادگار مانده‌است. دختر خانواده نیز به عقد مرد دومی درآمده‌است. تمامی این اتفاقات را در کنار اعتراض پسر بزرگ خانواده برای بخشش قاتل و بازگشت خواهرش با اجازه پدر، مجموعه‌ای از اتفاقات را در خود گرد می‌آورد که نمی‌توان به سادگی اکتفا آنها گذشت و تماشاگر در هر لحظه با ایجاد یک حس همذات‌پنداری از ظن شخصیت گوینده دیالوگ با او به همذات‌پنداری می‌پردازد.

نفر در طراحی صحنه این نمایش مانند انتخاب سکوت برای بازی‌ها، خوب عمل کرده‌است و برای رسیدن به همان چیدمان صحنه‌های رخداد نمایش‌اش، از سه فضا مجزا که با کم و زیاد شدن نور مشخص می‌شدند، بهره کافی برده‌است و توانسته روایت غیر خطی خود را به طور تام و تمام به مخاطبش نشان دهد و در این رهگذر از اشتباهات احتمالی تماشاگر در خصوص پس یا پیش بودن یک صحنه و اطلاعات رد و بدل شده در آن جلوگیری کند. نمایش «شب، ساعت ۸» رامی توان پاییز و پایان قلدری‌ها و زورگویی‌های پدری دانست که کمابیش در اتفاقات مرگ پسر کوچکش و ازدواج اجباری دختر بزرگش چه مستقیم و چه غیر مستقیم بی‌تقصیر نبوده‌است. جایی که پسر بزرگ خانواده با همان لباس مشکی مرگ برادرش چشم در چشم پدر می‌اندازد و می‌گوید «فکر نکن تو قاتل حسن بی‌تقصیری» این نمایش با یک قاب خانوادگی از خانواده‌ای که اینک یک عضو جدید دارد که همان فرزند به دنیا آمده حسن مقتول است و این جمله پدر که می‌گوید «دیشب خواب بدی دیدم» و موبد این مسئله است که اتفاقات همیشه درآهنگ به پایان رسید. به وحید نفر و کست بازیگران فوق‌العاده او خسته نباشید می‌گوییم.

تئاتر بچه های مسجد؛ نگاهی متفاوت به جذب استعدادهای تئاتر

محمد جواد حسینی

بدون شک، مرکز هنرهای نمایشی خواستگاه بسیاری از هنرمندان عرصه نمایش است و دفتر تئاتر بچه های مسجد نیز از جمله ایده هایی است که توانسته بسیاری از افراد با انگیزه و خلاق را کشف و شناسایی کند و به عرصه ی تئاتر حرفه ای معرفی کند و این بار این دفتر با رویکردی تازه فعالیت هایش را از سر گرفته است، رویکردی که ایده های خلاقانه ای را پی ریزی کرده است و قطعاً طی سالیان پیش رونق بسیار مطلوبی از این طرح حاصل خواهد شد.

به گفته کوروش زارعی (مدیر دفتر تئاتر بچه های مسجد): «دفتر نمایش بچه های مسجد سابقه ای از دهه هفتاد دارد و بنا به تغییرات مدیریتی، مدتی نیز به محاق رفت. با آمدن آقای رحمت امینی به مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری، یکی از مهم ترین دغدغه های اصلی ایشان راه اندازی مجدد این دفتر بود چرا که در زمان فعالیت این دفتر، استعداد های جوان بسیاری چه در حوزه کارگردانی، چه بازیگری و چه نمایش نامه نویسی از تهران و شهرستان به بندگی تئاتر حرفه ای کشور معرفی شدند و نزدیک به ده نمایش نامه نیز چاپ شد. بنا به این پیشینه بود که آقای امینی خواستند تا این دفتر دوباره احیا شود.» حمایت فنی از گروه های تئاتر مساجد از جمله اهداف اصلی این دفتر است که زارعی تأکید زیادی روی آن دارد و البته تربیت هنرمندان جوان با دیدگاه مسجدی در حوزه هنری با هدف پیوستن این هنرمندان به جرگه حرفه ای ها یا پیوند و تفکر مسجد از دیگر مواردی است که در اولویت اهداف این دفتر است.

این دفتر کارش را با توان و انرژی زیاد انجام می دهد و اهداف خوبی را برای ادامه کارش در نظر گرفته است، چنانچه مدتی قبل زارعی در توضیح فعالیت هایی که طی چند ماهه ی اخیر در این دفتر انجام شده است، گفت: «چندی پیش با مسوولان واحد نمایش حوزه هنری استان های مختلف کشور جلسه ای را در تهران برگزار کردیم که خوشبختانه با صحبت ها و تبادل نظری که صورت گرفت هم اکنون تمامی واحدهای نمایشی استان ها برای تشکیل دفتر تئاتر «بچه های مسجد» فعال شدند که بر این اساس هنرمندان فعال در این عرصه شناسایی و به مرکز برای ادامه فعالیت های دفتر معرفی متصل خواهند شد.»

قطعاً فعالیت این دفتر در شهرستان های توانمند بالقوه بسیاری از استعداد هایی که پیرامون پایتخت وجود دارند و در انتظار اتفاقی برای ادامه مسیر پیشرفتشان هستند را هگشا باشد این نکته ای است که از چشم مدیران این طرح دور نمانده است. گروه های مختلفی در استان هایی مثل سندج، همدان، بوشهر، خوزستان، خراسان شمالی، فارس، اردبیل و تهران در حال تمرین هستند و قرار است استان های دیگری نیز به این پروژه بپیوندند و به زودی فعالیت های دیگر استان های کشورمان رسانه ای خواهد شد و به تبع به تمامی کشور تسری پیدا خواهد کرد و می توان امیدوار بود که در این طرح کشوری استعدادهای کشف شوند که بتوانند در عرصه تئاتر حرفه ای کشورمان جریان ساز شوند.

«در تهران، قرار است ۱۰-۱۵ پایگاه تئاتری در شهر تهران شناسایی شده و اساتید تئاتر مثل آرش دادگر، حمید رضانعی، سیروس همتی و... در مدت زمانی دو ماهه با بچه های علاقمند کار کنند و بعد از دو ماه خروجی این کلاس های آموزشی یک

نمایش کوتاه ۳۰-۴۰ دقیقه ای باشد. در آخر هم قرار است رپرتوری از اجرا های این کارگاه ها بر گزار کنیم، امیدوارم با مساعد شدن شرایط سال آینده بتوانیم در یکی از استان ها، همایش بچه های تئاتر مسجد را برگزار کنیم.» این تازه ترین صحبت های همانطور که همه اساتید عرصه ی نمایش معتقدند، آموزش و تربیت حرفه ای نیروی خلاق می تواند راه را برای بسیاری از جوان های با انگیزه که میل به پیشرفت در این عرصه را دارند هموار کند و طی سالیان متوالی کم و بیش حرکت هایی برای به جریان انداختن این اتفاق انجام شده است.

طرح «دفتر بچه های مسجد» از جمله طرح هایی است که ابتدا با یک بستر سازی و برنامه ریزی اصولی اهدافش را مشخص کرد که به مرور زمان و در طولانی مدت به هدفی که مد نظر دارد برسد و آموزش و تربیت راسلوحه کارش قرار داده است. تمرکز زدایی و آموزش نیرو هایی که از پایتخت دور اند و قطعاً امکانات آموزشی تهران را در اختیار ندارند از نکات طلایی این طرح است.

کم نیستند علاقه مندان تئاتری که از گوشه و کنار کشور، به صرف هزینه زیاد خودشان را به تهران می رسانند که از امکانات آموزشی آن بهره مند شود و بسیاری از آنها که همواره سودای حرکت در مسیر حرفه ای و پیشرفت را در سر دارند بدون هیچ پشتوانه ای و تنها با اتکا به پشتکار و علاقه دوره هایی را پشت سرمی گذارند فارغ از اینکه در نهایت آیا عرصه فعال برای پیشرفت به نام آنها زده خواهد شد یا نه؟

اما با نگاهی دوباره به سرفصل ها و اهداف طرح «دفتر تئاتر بچه های مسجد» می توان این توجه را از سمت تصمیم گیران این طرح دید که برای آنها شناسایی نیرو های خلاق در اولویت بوده است و برای این طرح برنامه ریزی شده است، بوقت گذاشته شده و به عمل پیوسته است.

شاید بی راه نباشد اگر بگوییم حمایت از این طرح می تواند یکی از اهداف بلند مدت تئاتر کشورمان باشد که قطعاً می تواند نتیجه مطلوب آن را در سالیان بعد در عرصه ی تئاتر حرفه ای کشور ببیند. حمایت از این طرح بدون شک نیاز به بودجه و حمایت های مالی نیز دارد که امیدواریم مسئولین تئاتر از آن چشم پوشی نکنند.

چندی قبل نیما یگریان (مسئول واحد هنرهای نمایشی حوزه هنری استان همدان) در گفتگویی، از بازگشایی شاخه ای از این دفتر در همدان خبر داد و گفت: «معتقدم تجربیات گذشته ی دفتر نمایش بچه های مسجد، تجربیات موفق و تأثیر گذاری در راستای اهداف حوزه هنری بوده است.» در آینده قطعاً خبر های بیشتری از فعالیت های این دفتر و موفقیت هایش خواهیم شنید.

«من از کودکی به دنبال این بودم که قصه‌های پدر جانباغ خود را به شکل مناسب برای مردم روایت کنم و آن‌ها را با این فضا آشنا کنم و به نوعی ارادت خود را به پدرم و تمامی جانباغان ادا کرده باشم.»

محسن نجار حسینی کارگردان نمایش «پل نو»:

دوست داشتم قصه پدر جانباغم را روایت کنم

سید جواد قوامی

زمانی که متن را خواندم و به دنبال یک عرصه مناسب برای تولید آن بودم، با فراخوان جشنواره تئاتر سوره ماه آشنا شدم و تصمیم گرفتم با توجه به اندیشه‌های حوزه هنری و شرایط مناسب این جشنواره برای متون نمایشی دفاع مقدس، در این جشنواره شرکت کنم. من از کودکی به دنبال این بودم که قصه‌های پدر جانباغ خود را به شکل مناسب برای مردم روایت کنم و آن‌ها را با این فضا آشنا کنم و به نوعی ارادت خود را به پدرم و تمامی جانباغان ادا کرده باشم.

در جشنواره امسال بخش تخصصی تجربه‌های جوان ایجاد شده است. درباره این بخش‌های تخصصی چه نظری دارید؟

تمامی کارگردان‌هایی که امروز دیدم نیروهای جوانی در جریان تئاتر هستند که با امکانات و فضایی که جشنواره به آن‌ها می‌دهد می‌توانند در کنار جریان حرفه‌ای تئاتر و پیش‌کسوتان تئاتر به مسیر خود ادامه دهند. امیدوارم برای آثار این بخش تمهیداتی اندیشیده شده باشد تا به اجرای عموم برسند و بتوانند علاوه بر کسب تجربه، آثار خوبی را به جامعه ارائه دهند.

صحبت پایانی...

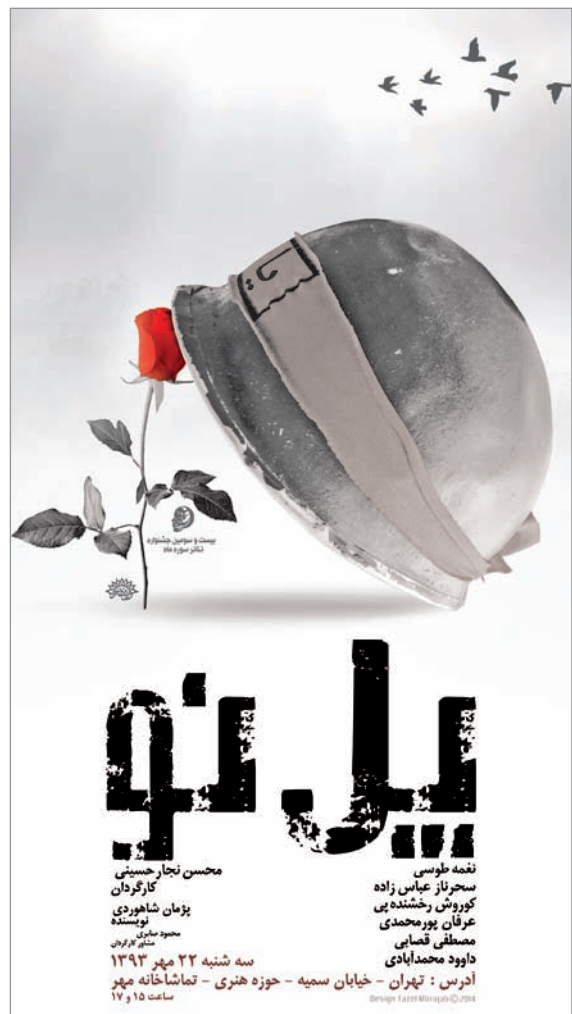
از آقای رحمت‌امینی مدیر مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری بسیار سپاسگزارم که حامی قشر جوان و دانشجوی کشور است و امیدوارم این دوره جشنواره سوره ماه نیز با قدرت تمام به مسیر خود تا پایان ادامه دهد.

محسن نجار حسینی، از منتخبین مرحله دوم، بخش تجربه‌های جوان بیست و سومین جشنواره تئاتر سوره ماه است و با نمایش «پل نو» در این جشنواره حضور دارد. حسینی که اثر نمایشی او در روز اول جشنواره و در تماشاخانه مهر حوزه هنری به روی صحنه خواهد رفت در این گفت‌وگو از نمایش «پل نو»، دفاع مقدس و جشنواره تئاتر سوره ماه می‌گوید. نمایش «پل نو» روز ۲۲ مهر ۱۳۹۳ در ساعات ۱۵ و ۱۷ دو اجرا خواهد داشت.

نمایش «پل نو» به کارگردانی شما در بخش تجربه‌های جوان بیست و سومین جشنواره تئاتر سوره ماه حضور دارد. چه اتفاقی افتاد که اثر خود را در قالب دفاع مقدس ارائه دادید؟

از چندی پیش به دنبال یک متن در حوزه دفاع مقدس بودم که مختص به فضای جنگی نباشد و تصویر دیگری را به مخاطب از موضوع دفاع مقدس ارائه دهد. قصد داشتم این متن را با شکلی نو در تمامی ابعاد از موسیقی تا نور و طراحی صحنه مدرن به روی صحنه بیاورم؛ زیرا معتقدم اثرات بهتری را در پی خواهد داشت.

چرا جشنواره تئاتر سوره ماه را به عنوان اولین تجربه حضور متن نمایشی «پل نو» انتخاب کردید؟

گفتگو با نویسنده و کارگردان نمایش «عبور از مه»

عبور از مه؛ روایتی برای مقابله با خرافه پرستی

امید حسین دوست

نفع مالی و شخصی بنا کرده بود. ماجرا به این شکل ادامه پیدا می‌کند که فرد سودجو که فیلمبردار مهمانی‌ها و مجالس است به این فکر می‌افتد که فیلمی درباره این امامزاده‌ها بسازد در این بین فردی مهمان این مردمی شود از وی درخواست می‌کند که از پسر خردسالش که حافظ قرآن شده فیلمبرداری کند. فرد سودجو برای فیلمبرداری از این کودک نزد خانواده وی می‌رود و در بین راه متوجه می‌شود ز ادگاه این کودک درست همان منطقه‌ای است که وی بقعه‌های جعلی را بنا کرده بود و این موضوع و بر خورد با کودک حافظ قرآن باعث تحول روحی در مردمی شود.

متن این نمایش را در همان سال‌ها که این اتفاق در شهر رشت افتاد نوشتید؟

این موضوع دغدغه ذهنی من بود اما متن نمایش را به تازگی نوشته‌ام. سبک نمایش ما را تلسم جادویی است و من بسیار علاقمند بودم این نمایش کاملاً به واقعیت نزدیک باشد. حتی تمرینات مادر منزل‌نمان انجام شد تا باز یگران کاملاً در شرایطی رئال قرار بگیرند.

نکته جالب توجه درباره نمایش شما این است که این نمایش درباره خرافه پرستی است و به نوعی درباره این مساله برای مردم شفاف‌سازی می‌کند.

دقیقاً همینطور است. مادر شهر رشت یک اجرای عمومی با تعداد محدودی از تماشاگران داشتیم و با استقبال بسیار عالی از طرف مخاطبان روبرو شدیم. این کار قابلیت این را دارد که یک‌باره اجرا شود و مادر شهرمان تنها پنج روز نمایش را اجرا کردیم ولی در همان پنج روز نیز باز خورد تماشاگران و ارتباطی که با نمایش برقرار کردند دلگرم‌کننده بود.

نمایش «عبور از مه» به نویسندگی و کارگردانی کاظم زاده مؤدبی در بخش تئاترهای صحنه‌ای جشنواره سوره ماه شرکت کرده است. این نمایش داستانی رئال و امروزی دارد و برگرفته از ماجرای واقعی در یکی از روستاهای اطراف رشت است. در این نمایش سعی شده با مساله خرافه پرستی مقابله شود و در این زمینه برای مردم و مخاطبان شفاف‌سازی صورت گیرد.

درباره حال و هوا و مضمون کلی نمایش «عبور از مه» برایمان بفرمائید.

نمایش ما یک کار صحنه‌ای است و داستان نیز درباره اتفاقی واقعی است که چندین سال پیش در استان گیلان و روستای سنگر در حوالی شهر رشت رخ داد. قضیه از این قرار بود که دو امامزاده جعلی در این مناطق کشف شد که افراد سودجو بخاطر اینکه بتوانند زمین‌های آن منطقه را به چندین برابر قیمت بفروشند این امامزاده‌های جعلی را بنا کرده بودند. حتی در زمانی که مردم به این امامزاده‌ها برای زیارت رجوع می‌کردند خبرهایی مبنی بر این که افرادی شفا پیدا کرده‌اند در بین اهالی پیچیده بود به صورتی که در آن منطقه ترافیک شدیدی ایجاد شده بود و همه اهالی و مردم شهرهای اطراف برای زیارت امامزاده و دیدن افرادی که شفا پیدا کرده بودند به آن منطقه و روستای سنگر می‌رفتند. سپس مشخص شد این امامزادگان جعلی هستند و هیچ شجره‌ای ندارند. قصه نمایش من درباره آدم سودجویی است که این امامزادگان را باخاطر

عبور از مه

نویسنده و کارگردان
مجید کاظم زاده مؤدبی

محمد رسولی، علی پدرطالی
تهران - خیابان حافظ و سمیه
حوزه هنری
تئاتر - خانه ماه
۲۵ مهر - ۱۳۹۳
ساعت ۶:۳۰ عصر

جشنواره ماه و چالش تئاتر دینی

چرخشی که به حرکت در آمد

حسین سلیمی

اجرای نمایش‌های مناسبی به ویژه با مضمون‌های دینی و مذهبی در سال‌های گذشته و عدم حمایت کافی متولیان فرهنگی و مسئولان در این زمینه متأسفانه باعث شده که تئاترهای دینی تولید شده توسط فعالان این عرصه از جایگاهی که شایسته آن است فاصله بگیرد و علی‌رغم وجود ریشه‌های عمیق دینی مردم و علاقه درونی بخش اعظم جامعه به موضوعات دینی مذهبی و گرایش‌های معنوی، این گونه نمایشی تا رسیدن به نقطه ایده‌آل و مطلوب فاصله زیادی داشته باشد.

اما با این حال و به رغم فرصت‌سوزی‌هایی که در گذشته صورت گرفته و با توجه به رویکردهای مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری به مقوله گسترش هنر نمایش معنوی، برگزاری ثابت جشنواره‌های تحت عنوان «جشنواره تئاتر سور ماه»، می‌تواند برای هنرمندان تئاتر و فعالان تئاترهای دینی مذهبی یک نقطه عطف برای آغازی دوباره به حساب بیاید. چراکه مسئولان و دست‌اندرکاران هنر نمایش در حوزه هنری سال‌هاست که متوجه اهمیت کارکردهای تئاتر دینی شدند و با اعتماد به تئاتری‌ها فرصتی را که شاید پیش از این هیچ‌گاه فراهم نبود را به وجود آوردند تا

در واقع هر چند تئاتر دینی در کشور ما برای رسیدن به شرایط ایده‌آل به یک برنامه‌ریزی جامع، بلندمدت و استفاده از روش‌های کارآمد نیاز دارد اما با این حال برنامه این جشنواره بهانه‌ای است تا هنرمندان تئاتر با اجرای آثاری به دور کلیشه‌های همیشگی بتوانند علاوه بر جذب مخاطب اعتماد مسئولان را نیز به خود بیشتر کنند.

نکته‌های اخیر این که امروزه ضعف مضمونی، تکنیکی و بطور کلی متون نمایشی خوش ساخت که باعث جذابیت در تولید نمایشی و در دراز مدت منجر به ایجاد کشش به سمت گونه‌های خاص از هنر نمایش می‌شود، به عنوان یکی از مهمترین چالش‌های پیش‌روی عرصه تئاتر کشور مخصوصاً تئاترهای دینی مطرح است و برای برطرف کردن این نقص هنرمندان تئاتر باید با نگاهی هوشمندانه و آگاهی از سلیقه مخاطب به استفاده از مضامین قابل طرح روی بیاورند و با توجه به تکنیک‌های نمایشنامه‌نویسی نمایشی اجرا کنند که برای مخاطب جذابیت داشته باشد. نهایتاً اینکه تئاتر دینی و مذهبی در کشور ما این قابلیت را دارد که راه نفوذ خود را به سمت طیف گسترده‌تری از مخاطبان باز کند و با استفاده از جذابیت‌های نمایشی، به وسیله‌ای برای تبیین و تبلیغ اندیشه‌های ناب خود تبدیل شود. البته مطمئناً تا رسیدن به آن نقطه فاصله زیادی پیش‌روی تئاتر دینی ما است اما تردیدی نیست که با تحقیق، پژوهش، کار مداوم و تربیت متخصص می‌توان این گونه نمایشی را به سرعت از جایگاه فعلی‌اش بلند کرده و چرخ‌های آن را به سمت نقطه ایده‌آل به حرکت در آورد.

گونه نمایشی دیگر بهانه‌ای نداشته باشند. در واقع بر کسی پوشیده نیست که رمز موفقیت یا عدم موفقیت یک اثر نمایشی به ویژه یک نمایش دینی، به عناصر متعدد و گوناگونی بستگی دارد و حتماً جشنواره‌های مانند تئاتر سور ماه نمی‌تواند پاسخگوی تمام نیازهای تئاتر دینی ما باشد اما با این حال و در شرایطی که از طرف مسئولان حوزه هنری این امکان مهیا شده تا هنرمندان تئاتر بتوانند آثار خود را در روزهایی خاص و ویژه‌ای اجرا کنند. پس لازم است که تئاتری‌ها از این فرصت حداکثر استفاده را بکنند و در تمام بخش‌هایی که در آرایه یک نمایش با کیفیت به آنها مربوط است با دقت و وسواس بیش از پیش حرکت کنند. به عبارتی دیگر تمام عوامل اجرایی یک نمایش دینی از گروه کارگردانی و بازیگران گرفته تا عوامل فنی، گریم، نور، موسیقی، طراحی صحنه و... باید در نظر داشته باشند که تنها با الهام از مضمونی قوی و قابل باور و حرکت در خط سیر داستانی مشخص که در یک متن وجود دارد، می‌توانند اثری با کیفیت و مطلوب تولید کنند و در غیر این صورت تولید اثری مطلوب بعید به نظر می‌رسد. دیگر این که گروه‌های تئاتری نباید فراموش کنند که برای تولید یک اثر مذهبی و دینی و جذب مخاطب برای این گونه کارها، پیش از آنکه سلیقه مخاطب الویت داشته باشد، باور قلبی گروه اجرایی به آنچه می‌خواهد مطرح کند به علاوه متنی منسجم در الویت است. و چنانچه گروه‌های نمایشی به کاری که می‌کنند خود اعتقاد نداشته باشند بعید است بتوانند نمایشی دینی با کیفیت مطلوب اجرا کنند.

جدول اجرایی بیست و سومین جشنواره سراسری تئاتر سور ماه - تهران ۲۲ تا ۲۸ مهر ۱۳۹۳

سالن اوستا ۱۰:۳۰ تا ۱۲:۳۰ پلاتو یک ۱۰:۳۰ تا ۱۲:۳۰	خانه‌نمایش ۱۸ و ۱۵:۳۰	محوطه حوزه هنری ۱۹:۳۰	محوطه حوزه هنری ۱۶:۳۰	تماشاخانه ماه ۱۸:۳۰ و ۱۶:۳۰	تماشاخانه مهر ۱۷ و ۱۵	تالار سور ۱۹	تالار اندیشه ۲۰ و ۱۸	جشنواره سور ماه	
سه‌شنبه ۹۳/۷/۲۲	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	انتظار عصر یوسف ن و ک: مرتضی اسدی مرام کرمانشاه	زندگی بی‌دیش و المیش ن و ک: حیدر رضایی ایلام	ای ن: سید محمد مساوات ک: عبدالرضا سببانی تهران ۵۰ دقیقه	پل نو ن: پژمان شاهرودی ک: محسن نجار حسینی تهران ۵۰ دقیقه	کاری باید کرد... ن و ک: صادق عاشورپور تهران ۴۵ دقیقه	صبرا ن: ساغر لطفی نواد ک: محمدرضا عبادیانی سمنان ۵۰ دقیقه	سه‌شنبه	
چهارشنبه ۹۳/۷/۲۳	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	برشی کوچک از یک اتفاق ن و ک: مهدی حبیبی همدان	بهشت با طعم جای تلخ ن و ک: خسرو امیری تهران ۵۰ دقیقه	فرشته‌ها ن و ک: رسول بانگین آذربایجان غربی تهران ۴۵ دقیقه	کاری باید کرد... ن و ک: صادق عاشورپور تهران ۴۵ دقیقه	چتر ن: ناصر جیبیان ک: احسان ملکی لرستان ۴۰ دقیقه	چهارشنبه	
پنجشنبه ۹۳/۷/۲۴	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	عکاسخانه رضوی ن و ک: بهمن ولیان گلستان ۴۵ دقیقه	برشی کوچک از یک اتفاق ن و ک: مهدی حبیبی همدان	انتقاد عصر یوسف ن و ک: مرتضی اسدی مرام کرمانشاه	اوکارتوی قهوه‌ای ن: صحرا رضائیان ک: محمد احمدی تهران ۶۵ دقیقه	است پنجگاه ن: سید محمد مساوات ک: سعید نوروزی کرمانشاه ۷۰ دقیقه	سوفیای من ن: نصر... قادری ک: زمان ازکمان یزد ۴۵ دقیقه	پنجشنبه	
جمعه ۹۳/۷/۲۵	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	گل‌خیم ن: سیدصادق فاضلی ک: فروزان حسینی همدان ۴۵ دقیقه	خواب رنگی ن و ک: فرامرز قلیچ خانی البرز	عبور از مه ن و ک: مجید کاظم‌زاده مذهبی گیلان ۵۰ دقیقه	کیوتران چاهی ن: عدالت فرزانه ک: علی جاور یزد ۴۷ دقیقه	است پنجگاه ن: سید محمد مساوات ک: سعید نوروزی کرمانشاه ۷۰ دقیقه	سرگذشت‌گرگشت چشم ن: گروهی ک: عباسعلی کبخایی سیستان و بلوچستان ۴۵ دقیقه	جمعه	
شنبه ۹۳/۷/۲۶	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	سرخورده ن: یونس حیدری ک: مجید میرزایی پوشهر ۴۵ دقیقه	لکه‌ای سرخ بر برگی سبز ن: محمود فرهنگ ک: شهاب راحله تهران	هیپو تالاموس ن و ک: علی محمد رادمنش کرمان	خبر نبینی سعیده ن: فرهاد نقدعلی ک: مهیار هزار جریبی مازندران ۵۰ دقیقه	است پنجگاه ن: سید محمد مساوات ک: سعید نوروزی کرمانشاه ۷۰ دقیقه	کافه سایه ن: ابراهیم عادل نیا ک: مجید واحدی زاده اردبیل ۶۰ دقیقه	شنبه	
یکشنبه ۹۳/۷/۲۷	شب، ساعت هشت ن: پوریا کاواند ک: وحید نفر تهران ۵۰ دقیقه	گفتگوی خانوادگی ن و ک: عبدالرضا سواعدی خوزستان ۵۰ دقیقه	هیپو تالاموس ن و ک: علی محمد رادمنش کرمان	لکه‌ای سرخ بر برگی سبز ن: محمود فرهنگ ک: شهاب راحله تهران	این عکس که می‌ماند ن: حامد مکملی ک: مرتضی نجفی قزوین ۶۵ دقیقه	است پنجگاه ن: سید محمد مساوات ک: سعید نوروزی کرمانشاه ۷۰ دقیقه	اقای قاضی صدایم را می‌شنود؟ ن: مرتضی شاه‌کرم ک: حسن سبحانی هرمزگان ۶۰ دقیقه	یکشنبه	
دوشنبه ۹۳/۷/۲۸	آیین اختتامیه ساعت ۱۸ تالار اندیشه								دوشنبه

معاونت، اندیشه‌ها، هنر
بیست و سومین جشنواره سور ماه

بخش اصلی ■ بخش تجربه‌های جوان ▲ بخش میهمان ● بخش بچه‌های مسجد ○ بخش نمایش‌های خیابانی
- تالار اندیشه، تالار سور، تماشاخانه مهر، تماشاخانه ماه، انتهای خیابان سمیه - نرسیده به خیابان حافظ - حوزه هنری، تلفن: ۰۲۱-۸۸۹۱۸۳۰۱
- خانه نمایش: خیابان انقلاب - خیابان شهید موسوی (فرصت سابق) - کوچه محمد آقا - اداره تئاتر - شماره ۲۴ - تلفن: ۰۲۱-۸۸۲۲۶۹۴ - ۸۸۲۰۲۷۸

امور هنری و صفحه آرا: داود پیشکار
 نشانی: خیابان سمیه، نرسیده به خیابان حافظ حوزه
 هنری سازمان تبلیغات اسلامی

همکاران: امید حسین دوست
 حنیف سلطانی، علی مهدوی، رسول فاتحی، علی پور
 موسی، بهناز شیبانی و...
 عکاس: محسن سیدی

نشریه روزانه جشنواره تئاتر سوره ماه
 صاحب امتیاز: حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی
 سردبیر: فرنگیس یعقوبی
 دبیر تحریریه: محمد حسین سلیمی

بسیون جشنواره تئاتر سوره

تماشاخانه

